

РІК LXXIV, Ч. 11

ЛИСТОПАД – 2017 – NOVEMBER

№ 11, VOL. LXXIV

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

РІК LXXIV Листопад Ч. 11

Україномовний редактор – **Лариса Тополя**
Англомовний редактор – **Тамара Стадниченко**
Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова СУА
Уляна Зінич, Святослава Гой-Стром,
Софія Геврик, Петрусія Савчак,
Лариса Дармохвал (Україна)

“НАШЕ ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ РАЗ У МІСЯЦЬ (ОКРІМ СЕРПНЯ)

ISSN 0740-0225

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

A Non-profit Organization

“OUR LIFE”

Published since 1944

VOL. LXXIV NOVEMBER № 11

Ukrainian-language-editor – **Larysa Topolya**
English-language editor – **Tamara S. Cornelison**

Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA President
Ulana Zynych, Sviatoslava Goy-Strom,
Sophia Hewryk, Petrusia Sawchak,
Larysa Darmokhval (Ukraine)

“OUR LIFE” IS PUBLISHED MONTHLY (EXCEPT AUGUST)

ЗМІСТ – CONTENTS

Лариса Тополя. Всесвітній День Доброти	1
Маріянна Заяць. Ділимося вітками та думками	2
Етнічні українські народи.	5
Наша обкладинка / Our Cover	9
Marianna Zajac. Sharing Thoughts, News & Views	10
Irene S. Pyskir-Bilak. Harvest Denied Holodomor.....	12
Деякі факти про Голодомор	14
Oksana Xenos. Designated Funds.	15
Лариса Дармохвал. Я сам собі став пам'ятником (<i>Продовження</i>)... 16	
Цей День в історії	19
Доброчинність	20
Діяльність округ і відділів СУА	25
Ihor Magun. Improving Your zzzzzzzzzs	32
Нашим дітям	34
Свічка плаче в скорботі	36

На обкладинці: Лідія Боднар-Балагутрак. *Що сидить у моїх нутрощах*, 2008 — 2009, вишивка на пошитому полотні, папір, формовані труби, різьблений топірець; 40 x 32 x 7 (102 x 81 x 18). Зі збірки Українського Інституту Модерного Мистецтва, Чикаго. Дарунок мисткині.

On the cover: **Lydia Bodnar-Balahutrak.** *What Sits in My Guts.* 2008–2009, embroidered sewn linen, paper, molded tubing, wood, metal rod suspended from wall. 40 x 32 x 7 (102 x 81 x 18). On loan from the Ukrainian Institute of Modern Art, Chicago. Gift of the artist.

- The Editorial Board does not always share the point of view of the author.
- In Ukrainian, the editors follow the orthography of the Holooskevych dictionary.
- No reprints or translations of *Our Life* materials are allowed without the editor's written permission.
- The author is responsible for the accuracy of the facts in the article.
- Unsolicited manuscripts will not be returned.
- The editor reserves the right to shorten submissions and make grammatical corrections.
- **PLEASE NOTIFY US OF ADDRESS CHANGES PROMPTLY** – there is no charge.
- There is no charge for **MEMORIAL NOTICES** and the photographs with them.
- Please note that the deadline for all **ARTICLE** submission is the **10th of each month**.

Authors are requested to include a telephone number with manuscripts to allow us to acknowledge submissions and verify information

Periodicals Postage Paid at New York, NY
and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

**POSTMASTER – send address changes to:
“OUR LIFE”**

203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2015 Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

Канцелярія СУА та адміністрація журналу “Наше життя”:

Tel.: (212) 533-4646

E-mail: office@unwla.org • E-mail: unwlaourlife@gmail.com

Адміністратор: **Оля Стасюк**

Канцелярйні години: **вівторок, середа, четвер – 11 – 7**

UNWLA / Our Life

**203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706**

Administrator: **Olha Stasiuk**

Office hours: **T. W. Th. – 11 a.m. to 7 p.m.**

\$3 Один примірник / Single copy

\$45 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscription in the USA for non-members

\$50 В країнах поза межами США / Annual subscription in countries other than USA

Членки СУА одержують “Наше життя” з оплатою **членської вкладки** через відділ. **Передплатникам** письмово нагадується про відновлення передплати.

Річна вкладка вільної членки СУА – \$50.

Our Life magazine is included in UNWLA member annual dues, payable through the member's branch.

Subscribers are sent renewal letters.

Annual dues for UNWLA member-at-large – \$50.

Всесвітній День Доброти

Доброю традицією для багатьох країн стало **13-го листопада** святкувати **Всесвітній День Доброти** (World Kindness Day). Це свято, найперше, для тих, хто особистим прикладом роблять добрі справи.

Свято дуже молоде, але вже має свої традиції. Так, спеціально для цього Дня французький художник Орель (Aurele) створив символ відкритого серця та логотип «Торкнися мого серця». У День Доброти, крім добрих справ і посмішок, заведено дарувати знайомим і незнайомим людям квіти.

Започаткували це свято учасники Руху за добро. Вони навіть мали офіційний документ — «Декларацію доброти», де записано: «Ми визнаємо фундаментальну важливість звичайної людської доброти як основної умови, що надає задоволення й осмислення життя, і цим документом проголошуємо створення Всесвітнього руху доброти. Ми будемо намагатися об'єднатися через організації в кожній країні і за допомогою створення всесвітньої мережі створити добріший і більш наповнений співчуттям світ». Саме учасники цієї організації 18-го листопада 2000-го р. в Сингапурі ініціювали затвердження Всесвітнього Дня Доброти.

Доброта і чуйність, співпереживання і щиросердечність, уміння розділити чужий біль, вчасно підтримати у важку хвилину, розрадити в горі й біді — це в характері українського народу. І яскраві приклади самопожертви в ім'я іншої людини — не рідкість в українських громадах і житті нашої союзянської спільноти.

Кожна людина хоче, щоб поряд були добрі, чуйні друзі, які зігрівають серце та освітлюють душу. Доброті вчать, добром виховують. І світові релігії також базуються на понятті **добра** та дають своєрідні й особливі його визначення:

Буддизм: «Не роби іншим того, що сам вважаєш злом».

Індуїзм: «Не роби іншим того, що спричинило біль тобі».

Юдаїзм: «Що ненависне тобі, не роби іншому».

Даосизм: «Вважай прибуток ближнього твого своїм прибутком, а його втрату — своєю втратою».

Іслам: «Бажай ближньому своєму того, що бажаєш собі».

Християнство: «Вчиняй з іншими так, як хочеш, щоб вчиняли з тобою».

Усі перелічені принципи тотожні за природою та значимістю, тобто люди різних віросповідань мають рівнозначне уявлення про добро.

Залишається лише дотримуватись цих мудрих настанов, щоб жити у добрі й злагоді між собою.

Науковці вважають, що чим більше добрих вчинків ми робимо, тим щасливішими себе відчуваємо. На їх думку, люди, які висловлюють подяку, проявляють ніжність та увагу до інших, не тільки з великим оптимізмом дивляться на світ, але й фізично почувуються краще, відчувають своє життя гармонійнішим. А ще — і живуть довше, і хворіють у два рази рідше, і покращений імунітет та здоровіше серце мають. Чудова нагорода, гарний «побічний ефект» від доброти — продукування «гормонів задоволення». Коли людина допомагає іншим, її мозок виробляє велику кількість ендорфінів, що є природним знеболювальним засобом, дають заспокійливий ефект, нейтралізують дію стресу, полегшують депресію. І, нарешті, чуйність і доброта супроводжуються душевним піднесенням, що межує з ейфорією. Це пояснюється виробленням гормону серотоніну, який регулює наш настрій.

Ми маємо щастя бути об'єднаними в США заради Добра і заохочуємо кожного до його творення. Від цього наше життя стає гармонійнішим і щасливішим!

*Лариса Тополя,
редактор.*

Календар Подій

Дорогі читачі, цього місяця я б хотіла розповісти про події, що відбулися з часу виходу останнього номера «Нашого життя», та в яких я (та членки Головної Управи СУА) брали участь. Ми є важливою частиною діяспори, а тому намагаємося відвідувати та підтримувати починання інших організацій, бо разом ми творимо міцне об'єднання. Дякую вам.

16 вересня. 2017-й р. пам'ятний святкуваннями 50-ї річниці Світового Конгресу Українців, 50-ми роковинами представлення та об'єднання українських громад у всьому світі з метою сприяння інтересам України та українського народу. Конференція «Українці разом – майбутнє наше», що була однією із циклу конференцій, присвячених цьому ювілейному рокові, відбулася в Принстонському клубі Нью Йорку. Ця подія мала назву «СКУ у 50 і пізніше – Північноамериканський вектор». Мене, як Голову СУА, запросили очолити прикінцеву сесію конференції, а також представити колишнього президента СКУ Аскольда Лозинського. Сьогодні СКУ охоплює 53 країни та визнаний Економічною і Соціальною Радами Організації Об'єднаних Націй. СУА є членом СКУ та сплачує річні внески.

Конференція, присвячена 50-літтю СКУ, що відбулася в Принстонському клубі Нью Йорку.

18 вересня. Президент України Петро Порошенко та перша леді України зустрілися з лідерами громад в Українському Музеї. Голова Управи Музею Хризанта Гентиш, директор музею Марія Шуст і голова СУА Маріянна Заяць привітали гостей і взяли участь у зустрічі, що відбулась у форматі круглого столу. Президент від усієї України подякував присутнім за підтримку та зусилля й узагальнив свою точку зору на велику кількість викликів, що постають перед Україною. Ми мали можливість поспілкуватися з пані Порошенко перед початком події – обговорили проекти СУА в Україні та нагороду «Благодійна Україна», яку СУА отримав за виконану працю у 2016-му році.

Перша Леді Марина Порошенко та п. Людмила Мазука, дружина Посла Валерія Чалого, з членами управи Музею.

24 вересня. Вільна членка Марія Андрійович представляла Головну Управу на Річному з'їзді Округи СУА Нова Англія. Голова цієї округи та членки 73-го, 106-го, 108-го та новоствореного 139-го відділів звітували про свою роботу за 2016/2017 рр. Усі тепло вітали голову цього відділу Ольгу Савчук зі Стенфорду, штат Коннектикут. Після звітування Христина Мельник була обрана новою головою Округи Нова Англія. Ми її вітаємо та дякуємо за прийняття цієї відповідальності. Від імені Головної Управи СУА Марія Андрійович подякувала всім за їхню відданість справі, закликала до тісного спілкування на всіх рівнях і, використовуючи слайди, презентувала останні проекти СУА.

26 вересня. Заступник Міністра соціальної політики України Наталка Федорович відвідала Генеральне консульство України в Нью Йорку. На прохання п. Федорович консул Денис Семенович запросив на зустріч з нею

представниць СУА та інших представників діаспори. Обговорювалося багато соціальних проблем, що сьогодні стоять перед Україною, але головний акцент було зроблено на проблемі підготовки «соціального працівника» як життєздатної професії для шкіл і лікарень. Пані Федорович вважає, що нині, коли в Україні йде війна, така координаційна служба сприятиме як фізичній, так і психологічній допомозі.

8 жовтня. Віра Кушнір та я взяли участь у Річному з'їзді Округу СУА Філядельфія, який відбувся в Українському Культурно-Освітньому Центрі, Дженкінтаун, штат Пенсильванія. Після того, як делегатки відділів та членки Окружної Управи відзвітували про свою діяльність, відбувся обід. Після обідньої перерви відбулося голосування щодо нашої пропозиції про проведення XXXII Конвенції СУА у вересні 2020-го р. у Філядельфії. Голосування було одногосно позитивним! (Див. оголошення на сторінці 4). Також Номінаційна комісія подала на голосування список членів нової Окружної Управи на наступні два роки, який був одногосно схвалений. Галина Генгало залишається головою на найближчі два роки! Вітаю та дякую Вам, Галю!

З делегатами Річного з'їзду Округу Філядельфії.

11 жовтня. Відбувся «Український День» у Вашингтоні та 40-річчя Української Національної Інформаційної Служби (УНІС). Завдяки координаційній діяльності УНІС українці з усієї країни, серед яких і Надія Нинка, заступниця голови СУА у справах зв'язків з громадськістю, зустрілися з представниками уряду та сенаторами, щоб підтримати Україну та закликати їх голосувати за закони на підтримку України, які очікують на прийняття.

Після цього ввечері відбулося прийняття у Конгресі, на якому кілька його членів були визнані «Друзями УНІС»!

14 жовтня. Цього року відзначається 75-та річниця створення Української Повстанської Армії (УПА) та 70-річчя «Операції Вісла» (кодова назва військової операції, здійсненої польськими військовими та підрозділами безпеки, що призвела до депортації 150 тис. українців з їхніх етнічних територій, які входили на той час до складу Східної Польщі). В одній з резолюцій XXXI Конвенції СУА закликали пам'ятати про операцію «Вісла», і тому багато членок СУА (включаючи голову) взяли участь у меморіальному концерті, що відбувся в Українсько-Американському Культурному Центрі у Виппані, Н. Дж. Перед тим, як Посол України в Сполучених Штатах Валерій Чалий вручив Грамоти подяки організаторам заходу Марії Дупляк та Зені Брожині (які є членками СУА), він спочатку нагородив Грамотою подяки голову СУА за її «багаторічну активну громадську роботу на благо України» та її «особистий внесок у зміцнення українсько-американських зв'язків». Дякую за Ваше визнання, п. Чалий!

З грамотами, врученими Послом України в США Валерієм Чалим.

15 жовтня. У церкві Святого Юрія в Нью-Йорку відбулося святкування 400-річчя заснування Василянського чину Святого Йосафата, що розпочалося з Архиєрейської Божественної Літургії, а потім був святковий обід. Єпископ емерит Василь Лостен та нинішній єпископ Павло Хомницький – обидва є Василянського чину і завжди підтримували та високо оцінювали проекти СУА. Тому на підтримку цього благословенного дня нашою організацією був зроблений фінансовий внесок, а кількість членок СУА на чолі з головою

була значною. З часу імміграції українців наприкінці 40-х рр. існує дуже тісний зв'язок між Округом СУА Нью Йорку та церквою

Св. Юрія. Підтримка наших духовних лідерів була основою для нашої місії та нашої благодійної роботи. Вітання!

Комітет Мистецтва та Музею СУА

запрошує нових членів, які цікавляться українським мистецтвом і культурою та які бажають своєю працею і спільними зусиллями більше впливати на розвиток цієї сфери. Будь ласка, зв'яжіться з референткою СУА у справах мистецтва і музею Наталією Павленко (npawlenko@gmail.com) для отримання додаткової інформації про цю важливу ініціативу.

*On October 8, 2017, during the biennial meeting of the Philadelphia Regional Council, delegates voted unanimously to approve a proposal that the **XXXII UNWLA Convention, scheduled for 2020, be held in Philadelphia, Pennsylvania.***

Details will be provided as the convention date draws near.

*8-го жовтня 2017-го р. відбувся Річний з'їзд Округу Філадельфія, на яких присутні делегатки одногolosно підтримали пропозицію, щоб у 2020-му році **XXXII Конвенція СУА відбулася у Філадельфії.***

Інформацію про підготовку до Конвенції подаватимемо ближче до конвенції.

ЕТНІЧНІ УКРАЇНСЬКІ НАРОДИ

Україна – одна із найбільших країн Європи, яка за чисельністю населення посідає шосте місце на континенті. Перші сліди перебування людини на сучасній території України належать до раннього палеоліту (Киїк-Коба у Південному Криму, с. Амвросіївка у Приазов'ї, Житомирська стоянка тощо). У пізньому палеоліті (35 – 10 тис. років тому) вже була заселена вся територія сучасної України.

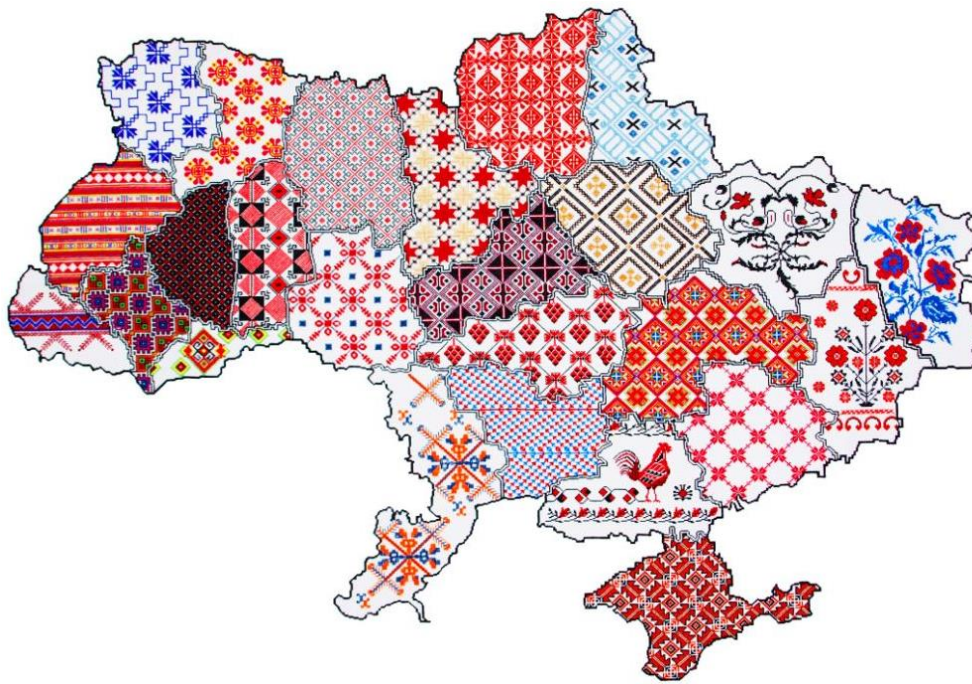
Сучасний поділ України на області – доволі умовний, задля легшого адміністративного керування. А от етнічні групи можуть займати по кілька областей, навіть бути розсіяними про різних куточках України. Разом з єдиними загальнонаціональними ознаками у таких групах українського населення зберігаються деякі особливості у побуті, мові, традиціях, матеріальній та духовній культурі. Формувалися вони в умовах певної територіальної відособленості, під впливом природного середовища, взаємозв'язків з іншими народами, специфіки історичного розвитку.

Етнографічні групи українців, що найкраще зберегли свою самобутність, проживають у *Карпатському районі*. Це *гуцули, бойки, лемки*, які утворюють у гірській місцевості своєрідні етнографічні підрайони. До другого етнографічного району – *Поділля* – входять Вінницька, Хмельницька, Тернопільська, а також прилеглі частини сусідніх областей. Корінних жителів цього району називають *подолянами*. У *Поліському* етнографічному районі (Волинська, Рівненська, Житомирська, Київська, Чернігівська, Сумська області) за деякими рисами культури та побуту виділяють дві етнографічні групи українців: *литвини*, що проживають у середньому Придесенні (північ Чернігівської та Сумської областей) та *поліщуки* (північні райони Волинської, Рівненської областей). До *Центрального* або *Середньонаддніпрянського* району входять південні частини Київської та Чернігівської, а також більшість територій Полтавської, Черкаської, Кіровоградської та

Дніпропетровської областей. Мовний діалект цієї частини України покладений в основу української літературної мови. *Слобожанщина* охоплює східну частину території України: повністю Харківську й Луганську області, а також прилеглі райони Сумської, Полтавської, Дніпропетровської та Донецької областей. У культурі й побуті населення тут поєднуються особливості українців з різних місць переселення, а також росіян. *Південний* етнографічний район, який охоплює більшість території українського степу разом з Кримським півостровом, характеризується специфічними рисами культури, що сформувалися в останні століття, коли тривало заселення «Дикого поля». Вони зумовлені як взаємодією культур поселенців різних національностей (українців, росіян, татар, білорусів, болгарів, сербів, греків), так і особливо жорстокою русифікаторською політикою у цьому регіоні.

Наша Україна велика. І українська самоідентичність, самодостатність, державність укорінені в написанні Кам'яної могили та трипільських містах, у Скіфських курганах і київських Золотих воротах, у Запорізькій Січі та Українській революції, в УНР та Акті про незалежність. Українці розселені на тисячі кілометрів від Кубані до Сяну і мають відмінності в історії, культурі та побуті. Але етнічні особливості не перетворюють нас на різні народи, а лише збагачують нашу спільну національну культуру. Наші місцеві відмінності не мають відцентрової сили. А звичай різних етнічних груп на диво близькі між собою. І саме ця «близькість» і є тим матеріалом, що цементує, що перемагає всі інші сили, які працюють на руйнування нашої єдності. Крім того, усіх нас об'єднує *світове українство*, що є потужним фактором, який укріплює наше спільне українське буття.

Унікальна, відмінна від інших, українська культура виткана безліччю яскравих чинників, серед яких найвагомішими є ті, що додані *самобутніми народами*, які проживають на території країни.

Бойки

Бойки.

Гуцульщина займає східну частину Карпат на південь від річки Лімниця у Івано-Франківській та Чернівецькій областях, а також Рахівський район Закарпатської області. Бойки проживають у гірських районах Івано-Франківської, Львівської та Закарпатської областей між річками Лімницею і Сяном. Землі Лемківщини знаходяться в межах Словаччини і Польщі, а на Закарпатті — території між річкою Уж і державним кордоном. Лемки в результаті етноциду, який проводився у 40-х роках на теренах Польщі, змушені були залишити свої батьківські землі. Проживають вони зараз переважно на землях, які до Другої світової війни належали Німеччині. Переселені в Україну лемки живуть у західній та крайньосхідній її частинах. На рівнинних просторах

Карпатського району проживають покутяни (в межиріччі Прута і Дністра в Івано-Франківській та Чернівецькій областях), а також українське населення, на традиційно-побутовій культурі яких позначився вплив інших народів (румунів і молдаван на Буковині; угорців, румунів, словаків, німців на Закарпатті).

Походження бойків є однією з найбільших загадок історії українства. Про те, хто були далекими предками сучасних бойків, розмірковують донині, іронічно зауважуючи, що чорнила на написання розповідей про бойків витрачено більше, ніж залишилося їх самих. Одні їх вважають нащадками сербів, інші — стародавнього слов'янського племені білих хорватів. Також є думка, що їхніми предками були бої-кельти.

Самі бойки нерідко називають себе «верховинцями», «горальцями», «підгірянми». Вони ощадні, маломовні, обережні з незнайомцями, стримані до прикрас і яскравих кольорів. Раціональність і доцільність — за такими критеріями бойки вибудовують своє життя. У їх помешканнях і господарчих приміщеннях усе продумано до найменших дрібниць, а речі розміщені в чіткій послідовності. Розмовляють на бойківському діалекті. Часто вживають частку «бойє», що означає «тільки», «так». Гостей пригощають печеною картоплею, солоними огірками, капустою, салом, холодцем і неодмінно підносять чарку Криївки. Бойки будують монументальні та прості хати:

стіни складають з масивних ялинових колод, дах криють переважно «китицями» (пов'язаними солом'яними снопами). Вікна, двері, ворота розписують дивовижними орнаментами. Одним з важливих елементів розпису є «дерево життя». Такий будинок веселий і з настроєм! А якщо стане сумно, бойки завжди готові згадати про старовинний бойківський танець *Бітля*, який виконують на бочці.

Не вщухають суперечки щодо назви «бойки». Найпоширенішими є версії, що вона походить від: старослов'янського слова «бойкий»; власного імені Бойко або Бой; діалектної частки «бойє»; місцевої форми звернення до бога – «Богойку». Історично складалося, що всі захоплювалися крутою вдачею бойків і вмінням майже все необхідне виготовляти власноруч (до початку ХХ ст. бойки робили самостійно навіть голки). До нині бойки зберегли багато старовинних звичаїв і обрядів. Основні галузі традиційного господарства бойків – гірське скотарство, землеробство, лісові та художні промисли, солеваріння. Бойки також займаються землеробством і тваринництвом, працюють на лісо- та нафтопереробній і туристичній галузях.

Серед відомих особистостей Бойківщини: Юрій Дрогобич – філософ, астроном, астролог, перший український доктор медицини; Петро Конашевич Сагайдачний – гетьман Війська Запорозького; Іван Франко – письменник, поет, вчений, публіцист, перекладач, громадський і політичний діяч; Лесь Курбас – режисер, актор, теоретик театру, драматург, публіцист, перекладач; Степан Бандера – політичний діяч, голова Проводу ОУН.

Гуцули

Гуцули.

Їх називають українськими горянами. Це етнографічна група українців, що є нащадками найстародавнього племені літо-

писних уличів, що живуть у Карпатах: Івано-Франківська, Чернівецька та Закарпатська області України (Верховинський, південна частина Косівського й Надвірнянського районів Івано-Франківської області, Путильський та південна частина Вижницького району Чернівецької області й у більшій частині Рахівського району Закарпатської області). Існує гіпотеза, що предками населення Гуцульщини й Покуття були племена східних слов'ян – уличів і тиверців, які переселилися в Карпати та асимілювалися з місцевим населенням.

Гуцули вільнолюбні й незалежні. Гостям раді, але чужих в рідню записати не квапляться. Величезну увагу гуцули приділяють одягу: люблять вбиратися, причому навіть чоловічі куртки-киптарі у них розшиті золотом і прикрашені помпонами. У багатьох гуцулів у будинках також прикрашено: кругом розшиті рушники, килими. Меблі, зазвичай, оздоблені хитромудрим різьбленням. Окрім вбрання люблять гуцули зброю. Здавна вважалося, що два «пістолі» за широким поясом має тільки бідний гуцул. А ще вони полюбляють показувати себе всьому світу: ось ми які, статні, ошатні, спритно танцюємо і вміло працюємо!

Гуцули вельми гарячий народ, але при цьому вміють стримувати свою шалену вдачу. Кажуть, що колись давно заради цього вони майже не вживали спиртні напої: на дві сотні гостей, які приходили на весілля, виставляли одну пляшку горілки. Щодо значення слова «гуцул» досі ведуться суперечки. Одні вчені вважають, що слово походить від молдавського «гоц» або «гуц», що означає «розбійник», інші – від слова «кочул», що означає «пастух». Як би там не було, але гуцули завжди вважалися гарними чабанами. У горах пастухи-гуцули використовували довгу дерев'яну трубу – трембіту. Гуцули чи не єдина група українського етносу, для якої вівчарство завжди було провідною галуззю господарства. Крім того, гуцульська промисловість традиційно ґрунтується на лісовому господарстві та лісозаготівлях.

Традиційна гуцульська культура – то барвистий і майстерно виготовлений одяг, скульптура, архітектура, дерево- та металовироби, килими, кераміка, унікальні музичні інструменти (як трембіта, цимбали), розписані яйця. А ще – особливі народні мелодії, ритми, пісні й танці. А ще серед гуцулів можна зустріти ворожбитів, яких називають мольфарами. У давнину їх величали «земними богами», а нині – знахарями, чаклунами, цілителями (це залежить від того, білий мольфар або чорний).

Мольфари користуються незаперечним авторитетом і нині: їхні пророцтва часто збуваються. Відомі також випадки зцілення безнадійно хворих людей.

Колоритна Гуцульщина надихала багатьох письменників (Іван Франко, Леся Українка, Михайло Коцюбинський, Василь Стефаник, Марко Черемшина, Михайл Садовяну, Станіслав Вінценз) і митців (Казимир Сіхульський, Теодор Аксентович, Галина Зубченко).

Гуцули зображені у пригодницькому романі Гната Хоткевича «Камінна душа» (1911) та у створеному за його мотивами фільмі (1988). Життя гуцулів змальовано в подорожніх нотатках Мені Мюріел Дові «Дівчина в Карпатах» (*A Girl in the Carpathians*), яка свого часу мала таку популярність у Британії, що лише 1891-го р. витримала 4 перевидання. Гуцули зображені у фільмі Юрія Іллєнка «Білий птах з чорною ознакою» та у фільмі С. Параджанова «Тіні забутих предків» (1964), знятому за однойменною повістю М. Коцюбинського. Гуцули є головними (хоч і досить пародійними) героями сучасного українського серіалу «Останній москаль».

Лемки

Лемки.

Лемки — етнографічна група українців. Мешкають на території, що зветься Лемківщиною — в Карпатах (на обох схилах Східних Бескидів) між річками Сяном і Дунайцем у межах сучасної Польщі, та на Північний Захід від річки Уж у Закарпатті до річки Попрад у Словаччині. 80-90-ті рр. минулого століття часто називають початком

відродження народності лемків. За однією з версій, їхніми предками були стародавні племена білих хорватів, які проживали по схилах Карпатських гір. Багато трагедій довелося пережити лемкам: знищення в Талергофському концтаборі, насильницьке переселення в рамках спецоперації «Вісла». Та лемки намагаються зберегти свої національні особливості, найперше мову. Її легко відрізнити за постійним наголосом на передостанньому складі (на відміну від рухомого наголосу у вимові східних слов'ян), твердому «и» і частому вживанню слова «лем» («лише», «тільки»). Вважають, що і назву лемки отримали через це слово. Раніше лемки називали себе русинами або руснаками.

Традиційні вбрання лемків легко впізнати. Чоловіки носили суконне пальто — чуганю, що незвичне для українців з інших територій, жінки — білі косинки та широке візерункове намисто «силянку». До тепер на базарах Західної України можна побачити дерев'яних орлів і обплетені дротом тарілки — зразки традиційного ремесла лемків, іменованого «дротярством». До лемків зараховували себе багато відомих осіб, але найвідомішим лемком був, мабуть, Енді Воргол (*Andy Warhol*), справжнє ім'я Андрій Варгола — культова особистість в світі поп-арту.

Після операції «Вісла» ті лемки, що опинилися в Україні, зберегли свою українську ідентичність. Натомість серед тих, що залишилися в Польщі та Словаччині, існують різні ідеї.

Відомою є лемківська школа народного храмового будівництва. За станом на початок XXI ст. налічується 69 лемківських храмів, переважна більшість яких знаходиться у Польщі та Словаччині. В Україні збереглося лише п'ять церков.

Серед відомих лемків такі: Михайло Вербицький — композитор, хоровий диригент, священник, громадський діяч, автор музики гімну України «Ще не вмерла України»; Дмитро Бортнянський — співак, композитор и диригент; Богдан-Ігор Антонич — відомий поет, прозаїк, перекладач, літературознавець Софія Федина — колишня голова Світової федерації українських лемківських об'єднань, телеведуча, громадський діяч; Теодозій Старак — український дисидент, громадський діяч, дипломат, посол України у Польщі (1991).

Буковинці

Буковинці.

Буковина — історичний регіон між середньою течією Дністра та головним Карпатським хребтом у долинах верхньої течії Пруту та Серету. У широкому розумінні охоплює все Буковинське Прикарпаття, Сучавське плато й прилеглу територію між Дністром і Прутом. На цій території розташовані: Чернівецька обл. України, частково Сучавський та Ботошанський повіти Румунії.

Назва стала офіційною наприкінці XIV ст. під час перебування краю у складі Молдовського князівства, витіснивши історичну назву Шипинська земля, і походить від слов'янського слова «бук».

Буковинські села в Чернівецькій обл. впізнаються відразу: будинки розміщені щільно один біля одного, кожна хата немов змагається з сусідською оздобленням та охайністю. Буковинці неодмінно білять свої будинки і прикрашають їх двома кольоровими смугами. Верхня (розписана орнаментами) йде під покрівлю і зорозво поєднує дах зі стіною; нижня (яскраво червона або синя) має практичну функцію — захищає низ дому від бруду. Деякі господарі прикрашають будинки пілястрами з химерними капітелями та фарбують стіни між вікнами в яскраві кольори.

Поряд з кожною хатою — охайне подвір'я з такими самими яскравими й охайними господарськими будівлями. Особливі у буковинців і храми: вони складаються з квадратних зрубів і здалеку дуже схожі на хату. Така, наприклад, церква св. Миколая в Берегометі, побудована в 1786-му р. На внутрішніх стінах храму збереглися рідкісні зразки буковинського живопису, зокрема фрагменти «Страшного суду». Величезну роль у формуванні культури й традицій буковинців відіграли російські старообрядці-ліловани, які почали переселятися на територію сучасної Чернівецької обл. у 20-ті роки XVIII ст. *(Далі буде)*

За матеріалами інтернету підготувала Л. Тополя

Наша обкладинка / Our Cover Artist

Лідія Боднар-Балагутрак народилася в Клівленді (Огайо) в родині іммігрантів – переміщених осіб під час Другої світової війни. Отримала дипломи бакалавра точних наук у Кентському університеті (1973) та магістра мистецтва в Університеті Дж. Вашингтона (1977). Відвідала Україну вперше у 1991-му р. як стипендіат гранту асоціації АЙРЕКС, що дало їй можливість ознайомитися з багатою історією своїх предків і заохотило до подальших регулярних відвідин. У своїй творчості Лідія зосереджується на людині та її станах, тому її цікавить те, як українсько-американська двокультурність впливає на її роботу як мисткині. Широко виставляється в Америці та поза її кордонами. Серед останніх експозицій — персональні виставки в Художньому музеї Перл-Фінчер в м. Спринг (Техас) та галерії «Гантер Гадер Продажкт» у Гюстоні. Її твори є в багатьох публічних і приватних колекціях, зокрема в Оксфордському університеті, Баррет колекції у Далласі (Техас) та художньому музеї м. Тайлер (Техас). Нині викладає в Мистецькій школі Гласел при Художньому музеї Гюстона.

Lydia Bodnar-Balahutrak. Born in Cleveland, Ohio, to Ukrainian immigrant parents displaced by World War II, the artist currently resides in Houston, Texas. She earned her BS from Kent State University (1973) and a MFA from George Washington University (1977). Ms. Bodnar-Balahutrak visited Ukraine for the first time in 1991 (on an IREX grant), an experience that brought first-hand insight into her ancestors' turbulent and rich history. She has returned to Ukrainian regularly since that initial visit. She focuses on the human condition in her work and, to that end, addresses how her Ukrainian and American bicultural background informs that experience. She has exhibited her work widely, both nationally and internationally. Her most recent exhibitions include solo shows at the Pearl Fincher Museum of Fine Arts in Spring, Texas, and at the Hunter Gather Project Gallery in Houston (*Nature Studies*). Her work is also found in numerous public and private collections, including at Oxford University; at The Barrett Collection in Dallas, Texas; and at the Tyler Museum of Art in Tyler, Texas. She is currently engaged as studio faculty at the Glassell School of Art, Museum of Fine Arts, Houston, Texas.

Dear readers, this month I would like to share with you the events I've participated in, along with members of our Executive Board, since the last issue of *Our Life* went to press. As an important part of the diaspora, UNWLA leadership tries to attend and support other organizations' efforts as this shows unity and solidarity within the community.

September 16, 2017 marks the 50th anniversary of the Ukrainian World Congress, a milestone that specifically marks 50 years of representing and uniting Ukrainian communities worldwide for the purpose of furthering the interest of Ukraine and the Ukrainian people. One of a series of conferences during this anniversary year, under the motto "Ukrainians together—the future is ours!", was held at the Princeton Club of New York. The program for this event was entitled "UWC at 50 and Beyond—the North American Vector," and as president of the UNWLA, I was invited to chair the closing remarks session as well as to introduce former UWC President Askold Lozynskyj. Today, the UWC encompasses 53 countries and is recognized by the United Nations Economic and Social Council. The UNWLA is a member of the UWC and pays annual dues.

September 18. President Petro Poroshenko and the First Lady of Ukraine met with community leaders at the Ukrainian Museum. The president of the Museum Board, Chryzanta Hentish; Museum Director Maria Shust; and UNWLA President Marianna Zajac greeted the couple at the museum entrance and participated in the round-table format of the meeting. Besides thanking those present for their support and efforts on behalf of Ukraine, President Poroshenko summarized his view of many of the challenges Ukraine is facing. We had a chance to talk with Mrs. Poroshenko before the event began and discussed with her the UNWLA's projects in Ukraine and the UNWLA "Blahodijna Ukraina" award.

September 24. Officer at Large, Mariya Andriyovych represented the Executive Board at the an-

nual meeting of the New England Regional Council. The president of the RC and members of Branches 73, 106, 108, and newly established Branch 139 each reported on their work for the 2016–2017 timeframe. Everyone warmly greeted the president of Br. 139, Olha Sawchuk of Stamford, Conn. After the reports were presented, Christine Melnyk was voted in as the new president of the NE Regional Council. We congratulate her and thank her for taking on this responsibility. Mariya Andriyovych, on behalf of the Executive Board, thanked everyone for their dedication, encouraged close communication at all levels and shared a PowerPoint slide presentation of the latest UNWLA projects.

UNWLA Officer at large (Mariya Andriyovych) with President of Br 139 (Olha Sawchuk) at the New England Regional Council annual meeting.

Deputy Minister of Social Policy of Ukraine, Natalka Federovych, at informal meeting with representatives of invited community organizations.

September 26. Natalka Fedorovych, Deputy Minister of Social Policy of Ukraine, visited the Consulate General of Ukraine in New York City, and Denys Semenovych of the consulate requested a meeting with UNWLA representatives and others at the suggestion of Ms. Fedorovych. Many social issues facing Ukraine today were discussed, but the formation and development of the “social worker” as a viable profession at institutions such as schools and hospitals was the main focus of the discussion. Ms. Fedorovych feels that this type of coordinating service would aid both physical and psychological assistance efforts at this time of war in Ukraine.

October 8. UNWLA Financial Secretary Vera Kushnir and I traveled to the annual Philadelphia Regional Council meeting held at the Ukrainian Educational and Cultural Center in Jenkintown, Pennsylvania. Branch representatives and members of the RC read their activity reports. Following a break for lunch, a delegate vote was taken on my proposal to hold the XXXII Convention (projected for September 2020) in Philadelphia. RC attendees voting unanimously to accept this proposal! (Please see related announcement on page 4). The next point of business was the presentation of the proposed Regional Council Board for the next two years. And here another decision was unanimously approved: Halyna Henhalo remains Philadelphia Regional Council President for the next two years! Congratulations and thank you!

*Ukrainian Advocacy day in Washington, D.C.,
With Rep. Rodney Frelinghuysen (R-NJ 11th District)*

October 11. Ukrainian Advocacy Day in Washington, D.C., as well as the 40th anniversary of the Ukrainian National Information Service (UNIS). Through the coordination of UNIS, Ukrainians from around the country, including UNWLA VP of Public Relations Nadia Nynka, met with government representatives and senators to advocate for

Ukraine and urge them to vote for pending legislation in support of Ukraine. A congressional reception followed in the evening, during which several members of congress were recognized as “Friends of Ukraine.”

October 14. This year marks the 75th anniversary of the creation of the Ukrainian Insurgent Army (UPA) and the 70th anniversary of “Operation Wisla” (code name for the military operation by Polish military and security units that resulted in the deportation of 150,000 Ukrainians from the territories they occupied in western Poland.) The UNWLA XXXI Convention adopted as one of its resolutions the remembrance of Operation Wisla and, therefore, many UNWLA members (including the organization’s president) attended the Memorial Concert held at the Ukrainian-American Cultural Center of N.J. in Whippany. Valeryi Chaly, Ukrainian Ambassador to the United States, presented a certificate of appreciation to UNWLA President Marianna Zajac for her “many years of active community work for the good of Ukraine” and her “personal contribution to the strengthening of Ukrainian-American ties.” He then presented certificates of appreciation to the event’s organizers, Marie Duplak and Zenia Brozyna (both UNWLA members). Our organization is grateful for Ambassador Chaly’s recognition.

October 15 marked the 400th anniversary of the founding of the Basilian order of St Josaphat. The anniversary was celebrated at St. George Church in New York City with a Pontifical Divine Liturgy, which was followed by a celebratory luncheon. Bishop Basel Losten (retired) and Bishop Paul Chomnycky, both members of the Basilian order, have always been extremely supportive of the UNWLA and its projects. In appreciation of this support, UNWLA attendance was strong and a financial contribution from our organization was made to support this blessed day. Since the immigration of Ukrainians to New York in the late 1940s, there has also been a very strong connection between the UNWLA NY Regional Council and St. George’s Church. The support of our spiritual leaders has been fundamental to our mission and our charitable work. Congratulations!

An Invitation. The UNWLA Arts and Museum Committee is looking for new members who are passionate about Ukrainian arts and culture and who want to make an impact through our collective effort. Please contact Natalia Pawlenko (npawlenko@gmail.com) for more information about this important initiative.

The fourth Saturday of November is the official
Day of Remembrance

honoring the victims of the Famines in Ukraine.
Light a candle in your window in their memory.

Четверта субота листопада – офіційний
День пам'яті жертв Голодоморів в Україні.
Запаліть в цей день на своєму вікні свічку пам'яті

Harvest Denied Holodomor

by Irene Sophia Pyskir-Bilak

Holodomor it's called
Starvation killing
Starvation by artificial means
Of a nation, the Ukrainian nation

Killing by starvation
Of Kulak farmers
Kulaks growing grain
Hardworking farmers growing wheat

Crops belong to Russians
Crops for no one to see
Confiscate and take to Moscow
No food for natives of Ukraine

Death to the kulaks
Kill the peasants
Kill them all
Screamed the Kremlin boldly

Prison and death
People who grow
People who harvest
By force their bread taken

Then there was none
None to gather none to eat
Gone to Moscow
Hidden from the starving

Hidden or stolen
Stalin's orchestrations
Stalin's leadership of ruin
No grain for people of Ukraine

Steal a corncob
Banish to jail
Banish to gulags
A people vanishing in death

Bodies bloated
Children crying
Children dying
Unheard agony of tears and sorrow

Mothers wailing
Feed the children
Feed the hungry
Do not eat, do not keep

Mothers overrunning guards
Killing to get grain
Killing to save the children
No one will stop mothers from feeding

Mothers begging for potato skins
Begging for naught
Begging to feed
Dogs cats slaughtered for food

Found a potato
Something to eat
Something illegal
Jar of seeds found and destroyed

Confiscate the booty
You your family
Disobeying the rules
Banned to Siberia or Gulag

You die, your kin die
Those who take
Those who steal
Starve and perish from the land

Satan Joe couldn't deport
Too many millions
Too many Ukrainians
Starve them all and be done

Reported lies by Durante
There's no starvation
There's no dying
In beautiful and bountiful Ukraine

Western world believed
Disinformation reported
Disinformation to persuade
Staging of happy peasant homes

Reporting in New York Times
Durante duped by what he saw
Durante gave erroneous report
Blinding readers and their leaders

It was Jones
Who told the truth
Who cared enough
Too late his notes

Telling the truth
Telling the horrors
Ukrainians starving in their land
Silenced by gun forever

Genocide of people
Genocide of nation
Erase by death from sight
Joe Stalin's ultimate solution

He met his death
Stalin the conniver
Stalin the torturer
Holodomor-famine his doing

Millions famished
Families deported
Families in agony
Ukraine in tatters hungry dying

Bodies rotting
Empty streets
Empty houses
Death stalking the land

Starved to death
Starved by decree
Crushing the cultural renaissance
Of a strong people

Forbidden immigration
Murdering to eat
Cannibalism
Starvation turning people into beasts

Thirty percent Jews
Eating tree bark soup
Eating cats and dogs
Nothing left to eat

Wheatland Ukraine
Breadbasket of Europe
Breadbasket empty of sustenance
Gone with the millions of carcasses

1932-33 years of grief
Agony and sorrow
Agony for elite and peasant
Plight unheard by the West

Everywhere memorials abound
Monument in Washington, D.C.
Monuments to never forget
A nation's sorrow a nation's plea

– September 30, 2017

*(The poet is a member of
UNWLA Branch 29 in Chicago)*

In its 1988 Investigation of the Ukrainian Famine of 1932-1933, the U.S. Congress Commission on the Ukrainian Famine concluded that “Joseph Stalin and those around him committed genocide against Ukrainians.” At the height of the Famine, Ukrainian villagers were dying at a rate of 25,000 per day. One in three children perished as a direct result of collectivization and famine. According to one source, “No fewer than three million children born between 1932 and 1933 died of hunger.” Eighty percent of Ukrainian intellectuals were liquidated because they refused to collaborate in the extermination of their countrymen. By the end of 1933, approximately one-fourth of the population of Ukraine had perished from starvation.

For further information about the Holodomor, please visit Amazon website at: https://www.amazon.com/s/?ie=UTF8&keywords=holodomor&tag=mh0b-20&in-dex=aps&hvadid=77859187077685&hvqmt=p&hvbmt=bp&hvdev=c&ref=pd_sl_7j6jobz704_p

The site includes a wide array of books (in various languages) and other material related to the Ukrainian Famine. Among the materials listed are Robert Conquest's *Harvest of Sorrow: Soviet Collectivization and the Terror Famine* (1987), Vasyl Barka's *The Yellow Prince* (2014), *The Holodomor Reader: A Sourcebook on the Famine 1932-1933* by Bohdan Klid and Alexander J. Motyl (2012), Anne Applebaum's *Red Famine: Stalin's War on Ukraine* (2017), and a DVD of the film *Harvest of Despair: The Unknown Holocaust* (2004) directed by Slavko Nowytski, et al.

ДЕЯКІ ФАКТИ ПРО ГОЛОДОМОР

На думку більшості істориків причиною виникнення голоду 1932 — 33 рр. в Україні стала примусова та репресивна для селян політика хлібозаготівлі, яку провадила комуністична влада.

Понад 20 країн визнали голод в Україні 1932 — 33 рр. *геноцидом української нації*. Однак питання досі викликає дискусії серед істориків і політиків та немає єдиної думки щодо того, чи можна вважати Голодомор геноцидом у юридичному значенні цього слова, закріпленому в Конвенції ООН про запобігання злочину геноциду та покарання за нього. Також слова «геноцид» немає в документах ООН, ЮНЕСКО і ПАРЕ, присвячених Голодомору. У резолюції Європарламенту від 2008-го р. Голодомор названо «жахливим злочином проти народу України та людяності». Документ також містить посилання на Конвенцію ООН про геноцид.

За даними більшості дослідників голодомор в Україні забрав 3 — 3,5 млн. людей. Найбільше українців померло у сучасних Харківській, Київській, Полтавській, Сумській, Черкаській, Дніпропетровській, Житомирській, Вінницькій, Чернігівській, Одеській областях та в Молдові, що тоді була у складі УРСР. Масовий голод був також на Поволжі й Кубані, де жило багато етнічних українців. Близько 81 % тих, хто помер від голоду, були українцями, 4,5 % — росіянами, 1,4 % — євреями та 1,1 % — поляками. Серед жертв були також білоруси, болгары та угорці. Такий розподіл жертв Голодомору відповідає національному розподілу сільського населення України.

За даними С. Кульчицького, восени 1932-го р. в Україні було майже 25 тис. колгоспів, яким влада висунула завищені плани хлібозаготівлі. Попри це, 1500 господарств зуміли виконати ці плани, не потрапили під каральні санкції і смертельного голоду на їхніх територіях не було.

Першим про голод в СРСР повідомив англійський журналіст Малкольм Магерідж у грудні 1933-го р. в 3 статтях у газеті «Manchester Guardian». Він поділився гнітючими враженнями від голоду серед селян в Україні та Кубані і, не називаючи конкретних цифр, засвідчив масову загибель селян. Після першої його статті радянська влада заборонила іноземним журналістам їздити по вражених голодом територіях країни. Жахливі факти Магеріджа спробував заперечити кореспондент «Нью-Йорк Таймс» у Москві Волтер Дюранті у статті «Росіяни голодують, але не вмирають від голоду». Проте, коли про голод почали писати інші американські газети, Дюранті підтвердив факт масових смертей.

Слово «голодомор» вперше з'явилося в друкованих працях українських емігрантів у Канаді та США в 1978-му р. У СРСР на той час дозволяли лише говорити про «труднощі з продовольством», але не про голод. Першою державною особою, яка вжила це слово, був Володимир Щербицький (перший секретар ЦК КПУ). На урочистостях з нагоди 70-ліття УРСР він визнав факт голоду 1932 — 33 рр. і назвав його саме «голодомором». У 2006-му р., за часів президента Ющенка, СБУ розсекретила понад 5 тис. сторінок державних архівів про Голодомор.

У селян, які не вкладалися в плани хлібозаготівель, конфіскували будь-яке інше продовольство. Але воно не зараховувалося як сплата боргу та було лише каральним заходом, що мав змусити селян здати державі начебто приховане від неї зерно. Спочатку каральним органам дозволяли відбирати лише м'ясо, сало та картоплю, однак згодом вони взяли і за інші продукти тривалого зберігання.

У серпні 1932-го р. під приводом того, що розкуркулені селяни та «інші антисоціальні елементи» розкрадають державне майно, Сталін запропонував репресивний закон про його охорону. Закон передбачав розстріл з конфіскацією майна, а за пом'якшуючих обставин — 10 років ув'язнення, без амністії. За цим каральним документом закріпилася назва «закон про п'ять колосків», оскільки винним у розкраданні державного майна був кожен, хто зібрав на колгоспному полі кілька колосків пшениці. За перший рік за ним засудили 150 тис. осіб.

У 1920-30-х рр. газети публікували списки («чорні дошки») районів, сіл, колгоспів, підприємств і окремих осіб, які не виконували планів із заготівлі продовольства. На боржників накладали штрафи та санкції, аж до прямих репресій проти цілих трудових колективів. У роки голоду потрапляння села на «чорну дошку» означало смертельний вирок його жителям.

Свідки Голодомору розповідають про випадки, коли доведені до відчаю селяни їли тіла померлих. «Цей канібалізм сягнув межі, коли радянський уряд... почав друкувати плакати з такою пересторогою: «Їсти власних дітей — це дикунство», — пишуть угорські дослідники Агнес та Стівен Варді з Дюкського університету. За деякими даними, за канібалізм під час Голодомору засудили понад 2,5 тис. людей.

(За матеріалами інтернету)

DESIGNATED FUNDS

Part IV of presentation compiled by the UNWLA Parliamentarian, retired U.S. Administrative Law Judge Oksana Xenos, which was delivered on May 28, 2017, by Vera Andrushkiw (President of Detroit Regional Council) at the UNWLA XXXI Convention at Tampa, Florida. The opinions expressed in this article are the author's own and do not reflect the views of the Internal Revenue Service, the Social Security Administration, or the United States government.

Questions have come up about certain existing restricted, or “frozen” funds, specifically how they can be employed in view of restrictions placed on their use by donors. I cannot address these specific funds, because they require a comprehensive scrutiny of their operative provisions by a New York state attorney experienced in trust matters, and that I am not. This is a complicated area of trust law, which differs from state to state. Suffice it to say that the violation or termination of a trust may require the involvement of a state attorney general’s office and sometimes even a court order. But prospectively speaking, it is important to understand how to properly handle the two types of restricted funds: solicited and unsolicited designations.

Solicited designations

A solicitation means that we asked for donations for a particular cause. The solicitation can be by letter, email, website, or some other way. A donation given in response to a direct solicitation is permanently dedicated to that purpose. No matter how dire the circumstances, the money cannot be moved around if those funds are the result of a direct solicitation. You may recall that in the aftermath of 9/11, the director of a large, national charity was compelled to resign after it was revealed that he did just this very thing. Was it for a good reason? Yes. But was it legal? No.

Unsolicited designations

Sometimes a donor designates a specific purpose without having been solicited by the charity. For example, let’s say a donor contributes a sum of money to our Scholarship Fund, but decides on his own to “designate” that those funds only be used to fund scholarships for students in Brazil. In this situation, can we legally divert that money to fund scholarships, say, in Poland? The answer is yes. There are, however, certain times when it would be prudent to honor an unsolicited designation, but the key point is that only the charity itself can tie strings to a donation that comes with an unsolicited designation.

One more point about solicited designations. There are ways to avoid this problem. One way is to provide a disclaimer with the solicitation stating that we reserve the right to move money as we see fit. Or, the disclaimer may state that any funds received over and above the budget of the solicited purpose will be placed into the general fund. Finally, if it’s too late for a disclaimer, we can go back to the donor and ask permission to repurpose the donation. Of course, the donor has the legal right to say no, though that is unlikely in most legitimate situations of need.

Correction. There was a discrepancy between the photo published on page 3 of the September 2017 issue of *Our Life* and the caption printed at the bottom of page 11. The photo was a group picture taken at the Branches-at-Large meeting held at the XXXI UNWLA Convention on Sunday, May 28, 2017. Line 4 of the caption should have read “Branches-at-Large East Co-Liaison Orysia Zynycz” (not O. Czerkas) with BAL East presidents, including Olha Sperkacz, newly elected Co-Liaison of BAL East, standing beside Ms. Zynycz. We apologize for the confusion.

Я САМ СОБІ СТАВ ПАМ'ЯТНИКОМ...

*Невідомі сторінки життя
відомого поета Вадима Лесича (Ярослава Дригинича
(Продовження. Початок у журналі за жовтень місяць 2017-го р.)*

Коли Ярославові виповнилося 17 років, він написав вірш «В жовтні», де не тільки хвилинний сум автора, але й важкі передчуття власної долі скитальця.

*Мов ржею вкриті дерева,
мов смертю зв'ялена трава... (Це осінь!)
Мов сном замрячене життя,
життю замкнене вороття –
(Смерти знак... Це осінь.)
Летять, втікають журавлі,
втікають з рідної землі... (Ох, осінь!..)
Мов діти плачуть та квилять,
що в чужину кудись летять...
(Сумно... Ох, це осінь...)
В далекий край, в незнану путь
плачі, квиління понесуть... (Це осінь!)
І тут журба, і тут жалі,
і ржаве листя на землі...
(Заспано... осінньо.) (1929)*

Пройдуть роки... І в жовтневий день 1962-го р., у Нью Йорку, у полудень свого віку, Ярослав Дригинич-Лесич знову напише про осінь, що зустріла його безлистим шумом осінніх дерев, де важким «охололим оловом падають хвилини на листям вистелені, стихшені шляхи»:

*Цей жалісний, цей бронзовий безмежний
спокій,
і хвилі хмар, що котяться здаля,
приспішують мої нерівномірні кроки
і прочуттями пущки – томлять і болять.
Хотілося б якоїсь бурі навстяж,
і рокоту стихій, і стрясення землі, –
щоб кволими грудьми схвильовано припасти
до вивертів шляху – без жалю і без слів!
(1962)*

Вірш «Виструнчується графіка дерев осінніх» В. Лесича не випадково через 20 років, у жовтні 1982-го р., був опублікований в журналі «Наше Життя» СУА: поет помер 24-го серпня 1982-го р., не доживши до 7-го жовтня, до свого 70-ліття, не написавши свого останнього вірша про свою осінь під чужим небом...

Але повернемося в ясні дні щастя молодого Ярослава. Він шукає свою дорогу в житті, вчиться та пише. З'являється друга поетична збірка Я. Дригинича-Ярого «Відчиняю вікно».

На с. 52 подано зміст збірки та коротку інформацію, а саме: «Поезії писані в Коломиї, Болехові, Кракові та Вільні. Деякі друковані в «Літ. Наук. Віснику», «Вогнях» і «Самостійній Думці». Ця інформація є своєрідним доповненням до біографії Дригинича-Лесича, а також засвідчує його належність до групи молодих літераторів націоналістичної орієнтації, провідна роль якої належить редакторам журналу «Дажбог» – Євгену-Юлію Пеленському (1932 – 1934), Богданові-Ігореві Антоничу (1934), Богданові Кравціву (1935). Саме за час керівництва Кравціва редакція рішуче декларувала націоналістичне спрямування журналу. Тому журнал був закритий. Серед найвизначніших письменників і митців того часу дописувачами до «Дажбога» були Юрій Липа, Василь Атаманюк, Ярослав Дригинич, Роман Завадович, Євген Маланюк, Петро Обаль, Антін Малюца, Євген-Юлій Пеленський. Редакція журналу працювала і над виданням книжок. Саме дякуючи «Літературній бібліотеці» вийшли у світ книги Б. Антонича, Я. Ярого (Ярослава Дригинича), У. Самчука.

У цей час (1932 – 1933) Я. Дригинич, студент Віленського університету, був членом Спілки українських поетів у Вільні та публікує свої поезії в журналі «Назустріч». Пізніше, навчаючись у школі журналістів у Варшаві, він подає свої твори до журналу «Ми». У 1934-му р. його арештовує польська поліція. Коли ж після арешту Ярослав приїхав додому (батьки його вже жили у Львові), то його молоденькі кузини запитували, чому він запустив вуса та бороду. Ярослав, жартуючи, відповів: «Щоб у Львові мене дівчата не пізнавали!»

Але перечитаймо ще раз імена осіб, що працювали редакторами часопису «Дажбог» і публікували свої твори в ньому. Серед них тільки І. Антоничу не судилася доля емігранта чи більшовицька катівня. І сьогодні він стоїть у бронзі на вул. Городоцькій у Львові. Ю. Липа був жорстоко закатований енкаведистами у серпні 1944-го р. В. Атаманюк пізнав Соловки та розстріляний у 1937-мур. в Сандармосі. П. Обаль відбув сім років каторги. Усі інші, так само як і Я. Дригинич-Ярий, розділили б долю

Ю. Липи чи В. Атаманюка, якби не стали політичними емігрантами, несучи паростки української культури у світ, збагачуючи її своєю працею... А це була епоха відродження української культури! Ім'я Ярослава Ярого-Дригинича стоїть поряд з такими відомими світу іменами, як С. Гординський, О. Влизько, М. Рильський, П. Карманський.

Бо це був поет, який всім серцем любив рідний край, що проглядається, зокрема, в уривку з поезії «Роздалля» (1930) зі збірки «Відчиняю вікно»:

*Мене так манить небосхил блакитний,
далекій, наче вічності безмежся, –
аж хочеться так довго-довго жити,
щоб те роздалля в гимни розмережати...
Мене так манить – все далеко й таємниче –
роздалля, сонце, тіні синьоокі...
І тайною мене до себе всесвіт кличе,
а я все ближче-ближче з кожним роком.*

Але це безмежжя з блакитним небосхилом, із таїною тіней, що кликало молодого поета пізнати всесвіт, прославити рідне роздолля гимнами, було зруйноване Другою світовою війною. І поет пише твір «Катарсис війни» про трагедію людства, про зарубцювання прірви ран землі та людей, що залишилися живими, про очищення людини, яка пережила світову війну, стала «покоитигорошком». І тому «покоитигорошку» треба було все забути!!! А спогади такі болочі... Ось його стежка від воріт... Він бачить пальці мами... Він відчуває тепло рук тата. Все це залишилося по той бік світу, куди нема вороття. Тепер поет в іншому світі. Він інший. Бо «ЗАБУВ, ЩО БУВ». Був Ярослав Дригинич-Ярий. БУВ І ЗАБУВ... і його нема. Тепер він Вадим Лесич-Кіршак, поет Нью Йоркської літературної групи. І цей твір, і попередні, і наступні він підписує новим псевдонімом — Кіршак Володимир.

Катарсис війни

(Уривок)

*Починаю знов від слів,
що їх значіння забув, запах забув,
барву забув... забув... забув...
забув, що був.
Починаю – від печі, від воріт,
від пальців мами, від рук тата, від тепла,
від фортепіана, від розторощеної скрипки,
від долонь, м'яких і зотлілих як попіл,
від облич, що океанами розплились,
восковою окутані позліткою
в німбах – слізьми перемитих райдуг,
від облич – залишених, колишніх,
невеличаних ближніх,
найближчих, що поплили недостижні –*

*у всевишність,
стали дальшими, найдальшими,
і вже – їх нема... (1965)*

Ще дні сиві, ще столочені тумани, ще краєвид – перерита порожнеча, проте світ піднімається з руїн. Оживає людина в надії... Глибоке відчуття потаємної сутності, що властиве Дригиничу-Лесичу, родить слово, визбиране «з виру пустелі», «із прірви очей», які сіріють на дні пам'яті. Воно відкриває «рожеву прозорість ранків», з яких починаються дні праці.

У 1964-му р. поет Вадим Лесич (таким новим псевдонімом підписує твори Я. Дригинич) видає збірку поезій «Кам'яні луни», де опублікований, на думку літературних критиків, найкращий його твір «Епітафія на піску»:

*Я сам собі став спогадом.
Тривога ще тріпочеться, але безкрила.
Куди ж вернутися, коли немає вороття?
І зверстані шляхи – як ріки висохлі в пустелі
під жовтим небом.
Пісок не гасить спраги, лиш засипає очі.
Сліди від стій в піску – розсуне вітер,
і я їтому навмання.
Я йду. І бачу:
десь далеко догоряє багаття сонця –
за вежами піску, за піском веж.
Я пам'ятаю – сонце, як підводилось
вогненно, – й мандрувало.
Тривога вгрузла у піщані вежі,
Я сам-собі став спогадом,
тривожним пам'ятником
із піску, під жовтим небом. (1962)*

1962-й рік... Минуло майже 18 років з часу, як він пішов шляхом скитальця, навик попрощавшись зі світом, в якому його дитинство та юність, школа та гімназія, університетська наука та перші чотири поетичні збірки. Одна з них, рукописна, залишилася з дарчим написом «Моїм дорогим Родичам присвячую. Славко. В січні 1930 р.» — як згадка про Болехів, де він народився, як пам'ять про Львів, де вічна туга тата й мами.

У 1962-му році 7-го жовтня (ми маємо щастя написати це вперше!) Вадиму Лесичу насправді виповнилося 50 років. Ми не знаємо, чи саме 7-го жовтня, в день своїх уродин, поет привітав себе віршем, в якому він сам собі став спогадом, тривожним пам'ятником із піску під чужим небом. Але це був його справжній ювілейний рік. І це була його таємниця.

«Епітафія на піску» — це поетові думки про минуле, таїною покрите. Чи не тому його «зверстані шляхи» стали висохлими ріками в пустелі. Бо вороття нема. Його тривога «тріпочеться безсило, безкрило...». Але ж було сонце... І він

пам'ятає, як воно підводилось «вогненно» та мандрувало. Крізь пісок часу в його душі оживає образ багаття сонця, що десь далеко догоряє. Може, це його Україна, що ставала у кривавий бій за свою незалежність і впала переможена, але не скорена?.. А він голосом своєї зболеної душі озивається до неї. Через глибину років розлуки, крізь той пісок часу, що засипає очі, крізь висохлі ріки, він там з нею. Бо нема на світі сили, яка б могла затулити, спалити, стоптати в пам'яті поета образ дорогої України, рідної сторони. Наперекір долі він все-таки йтиме, хоч навмання, хоч «сліди від стіп в піску – розсуне вітер»...

Життєва дорога поета важка, бо за межами рідного краю. Тепер лише спогади, цей найдорожчий скарб, як саме життя, з ним завжди. Вороття не було туди, де настали інші часи, прийшли інші властители, які на його землі створили і «рай» для покірних рабів, підлих зрадників і слизьких лицемірів; і «чистилище», в якому очищали людину від честі, правди та людської гідності; і «пекло», а там — ГУЛАГи, Сандармохи та кулею обірвана коротка нитка життя...

Поезія «Епітафія на піску» — це, можливо, і болючий спогад Лесича про далекий час, про прекрасну Лемківщину, що в 1947-му р. після акції «Вісла» змінилася, перетворившись у жахливі поруйнований цвинтар. Але ж у тому лемківському краї народилася його мама, там була могила дідуся, священика о. Петра Лодинського, в пам'ять якого при хрещенні йому дано друге ім'я.

Не було вороття і в дім дитинства. Бо там спочатку польською адміністрацією, а пізніше — московською інвазією була зруйнована велика культурно-просвітницька праця української патріотичної інтелігенції, серед якої були його мама й тато. Навіть справжні ім'я і прізвища сина Стефана та Євгенія Дригиничів, членів громадських організацій міста, залишилися так довго за «вежами піску» забутими...

Своє 50-ліття поет зустрів під чужим прізвищем. З ним він пішов у кращі світи, подарувавши українцям свій творчий спадок. Його могила в українському пантеоні, де поховані найкращі сини та дочки України. Там він не один, кому довелося жити під чужим іменем — талановитий поет, есеїст, перекладач, літературний критик.

Вадим Лесич належав до старшого покоління Нью Йоркської групи поетів. Духовно

близькими з ним були молоді поети Василь Барка, Емма Андіївська, Віра Вовк, Богдан Бойчук... Їх всіх єднала доля емігранта. Ця вимушена «втеча» гнітила душу. Але перемогло почуття відповідальності та обов'язку.

У родинному архіві Дригиничів збереглося перше видання поетичної збірки Б. Кравціва «Дорога» (Коломия, 1929-й р.). Для гімназиста Ярослава поет Кравців був представником тієї династії українських патріотів, що стали Січовими стрільцями, членами УВО, ОУН, що ввібрали у свої серця ідею української державності й до кінця були вірні їй, не зважаючи на арешти, тюремні тортури... Тоді ще молодий поет не міг передбачити, що йому, як і Б. Кравціву, як і багатьом його сучасникам, судитиметься розлука з ріднею, доля вічного скитальця, в якого ніколи не згасне найсвятіше почуття любові до рідного краю, вічне нездійсненне бажання стати ще раз на рідну землю.

Поетичний твір В. Лесича «Епітафія на піску», як і вся творчість еміграційного періоду, веде нас до Б. Бойчука, його сучасника та літературного критика. Про окремих період творчості Лесича, вкладаючи і своє бачення світу еміграційного поета та свого власного життя, Бойчук писав: «Поета... найбільше тривожить питання суті існування та вічності. Але значення людського існування, як і виміри самої людини, — зменшуються, опадають ілюзії, і поет бачить себе і нас малими, як дітей, які радіють тим, що існують, які «грають в піжмурки з щастям». А за дрібку вічності, до якої вони весь час стримлять, доводиться їм платити життям. Але, не зважаючи на те, що ми «доходимо і вертаємось нізвідки», що «ми ніхто і нас нема», що гасить нас «тиша гримуча і порожнеча у душах», — незважаючи на все це, поет не втрачає остаточної надії і вірить, що «...ми невмирущі, ми — вічні, понад прірвою смерті засвічені».

Те, що у 2017-му р., у свій 105-й ювілейний рік, поет Вадим Лесич-Ярослав Дригич знову приходив на землю Вашингтона та одночасно повертається в рідну Україну під своїм справжнім прізвищем, і є свідченням того, що нема на світі тої сили, яка б могла стоптати цвіт української нації, покорити наш вічний дух волі. Він є! Він вічний!

Лариса Дармохвал,
почесна голова Болахівської міської
організації Союзу Українок, Україна.

ЦЕЙ ДЕНЬ В ІСТОРІЇ...

3-го листопада 1937-го р. «на честь 20-ї річниці Великого Жовтня» у Соловецькому таборі особливого призначення за вироком «Трійки» розстріляний *Лесь Курбас*.

У списку «українських буржуазних націоналістів» також були Микола Куліш, Матвій Яворський, Володимир Чеховський, Валер'ян Підмогильний, Павло Филипович, Валер'ян Поліщук, Григорій Епик, Мирослав Ірчан, Марко Вороний, Михайло Козоріс, Олекса Слісаренко, Михайло Яловий та ін. В один день було страчено понад 100 представників української інтелігенції – цвіту української нації.

Лесь Курбас.

7-го листопада. Народився *Микола Вінграновський* (1936–2004), український письменник, сценарист, кіноактор та кінорежисер (поставив 10 фільмів, зіграв головну роль у фільмі «Повість полум'яних літ»). Автор поетичних збірок «Атомні прелюди», «На срібнім березі», «Цю жінку я люблю», збірок для дітей «Андрійко-говорійко», «Ластівка біля вікна», «На добраніч», роману «Северин Наливайко». Лауреат премії ім. Т. Шевченка, літературної премії «Благовіст», премії Фондації Антоновичів (США).

8-го листопада. У с. Половинкине Старобільського р-ну на Луганщині народилася *Надія Світлична* – учасниця руху шістдесятників, правозахисниця, публіцист, мемуарист, журналіст. Член Закордонного представництва Української Гельсінської групи, редактор-укладач «Вісника репресій в Україні» (США), лауреат премії ім. Василя Стуса, Державної премії України ім. Т. Шевченка.

9 листопада. У с. Крогулець Тернопільської області народився *Богдан Лепкий* (1872 – 1941) – український поет, прозаїк, літературознавець, критик, перекладач, історик літератури. Творча спадщина Б. Лепкого становить понад 80 власних книг, серед яких цикл романів «Мазепа»; він – упорядник і видавець 62 томів творів української класики з ґрунтовними дослідженнями, примітками, коментарями. «*Колисав мою колиску Вітер рідного Поділля І зливав на сонні вії Степового запах зілля. Колисав мою колиску Звук підгірської трембіти, Що від неї зорі меркнуть І росою плачуть квіти*» (Богдан Лепкий).

День вшанування Нестора Літописця (бл. 1056 – 1113) – київський літописець і письменник, чернець Києво-Печерської лаври. Автор «Житіє святих князів Бориса і Гліба та Феодосія Печерського». Вважається упорядником (за іншою версією – автором) «Повісті минулих літ».

День української писемності та мови. Свято було встановлено указом президента України в 1997-му р. та відзначається на честь українського літописця Нестора – послідовника творців слов'янської писемності Кирила та Мефодія. Вважають, що саме від Нестора-літописця і починається писемна українська мова. «*Мово рідна!... Світлоносна! Ти завжди вабиш, чаруєш, кличеш на теплі могутні хвилі твої. Бо ти є Вічність. Ти є Правда, Добро і Краса народу нашого*» (С. Плачинда).

13 листопада. У с. Грунь Сумської області народився *Остап Вишня* (Павло Губенко) (1889 – 1956) – український письменник-сатирик і гуморист, засновник художнього жанру «*нарис-усмішка*». Автор усмішок, гуморесок, фейлетонів, політичних памфлетів, літературно-мистецьких нарисів, рецензій. За життя письменника було видано понад 100 збірок («Мисливські усмішки», «Вишневі усмішки», «Моя біографія»). Його називали «королем українського тиражу», бо своїми творами захоплював широке коло читачів. У творах найбільше «атакував» слабкості свої, своїх земляків, вважаючи, що «*кому вже немає духу посміятися з власних хиб своїх, краще тому вік не сміятися*».

(Закінчення на стор. 36)

Ukrainian National Women's League of America, Inc.
UNWLA, Inc. Scholarship/Children-Student Sponsorship Program

Est. 1925

Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

Celebrating the 50th Anniversary Відзначення 50-го ювілею

До нас пишуть...

До 50-річчя Стипендійної Акції Союзу Українок Америки

...Від щирого серця хочемо Вас привітати з 50-річчям Вашої активної діяльності, спрямованої на організацію, підтримку українців, зокрема молоді... Молимося, щоб Боже Благословіння та підтримка були з усіма жінками, які взялися сіяти «зернятка» доброти та матеріально допомагати молодим людям, сприяти їх освіченості, вихованню і становленню як яскравих особистостей... Ми, як віруючі люди, віримо в те, що добрі справи йдуть слідом за людиною, і Бог по-особливому винагородить усіх добродійців.

...Найбільше ми пишаємося Марійкою (наймолодшою, навчається у гімназії), яка разом з Борисом і Павлом стали знаменитими не тільки в Україні, але й за кордоном. Достатньо в Google ввести слова *Марійка Мовчан*, як знайдете численні журналістські статті, відео-інтерв'ю тощо. Марійка з Павлом і Борисом почали спілкуватися та листуватися з президентами і прем'єрами, королями та королевами. Вони мають особисті листи від Папи Римського, Королеви Великої Британії, Президента Франції, Канцлера Німеччини, Короля Нідерландів, Керівника Ірландії, Президента Бразилії та ще багато-багато листів від світових знаменитостей... Ми всі цим пишаємося та вдячні спонсорам і кожному члену СУА, адже це і Ваш результат, коли молоді українці дбають про поширення гарних християнських цінностей у складному інформаційному суспільстві.

...Вітаємо всіх членів СУА з ювілейною датою їхньої діяльності та бажаємо зібрати «великий урожай» і продовжувати «сіяти» добрі справи і надалі.

З великою повагою, родина Мовчанів, Україна.

ВІСТІ ЗІ СТИПЕНДІЙНОГО БЮРА

Надання стипендій стипендіатам СУА у Бразилії на 2017-й рік закінчено.

Повідомляємо, що в Україні 2017 – 2018-й навчальний рік почався у вересні. Звертаємося до спонсорів і добродіїв з проханням своєчасно відповісти на повідомлення зі Стипендійного бюро про Ваших стипендіатів. Передбачаємо багато нових прохань.

Анна Кравчук та усі членки Комісії Стипендій СУА.

З РІЗНИХ НАГОД

Вітаємо Вельмишановну п. Марію Кузишин,
Маму Люби Більовщук,

із **105-м Днем Народження**

та бажаємо усього найкращого, здоров'я та Многих Літ!

З цієї нагоди пересилаємо **105 дол.** до Стипендійної
Акції СУА через 98-й Відділ СУА.

Із правдивою повагою,

М. Орися та Юрій Яцусь, Голмдел, Н. Дж.

Ліворуч: Люба Більовщук з матір'ю Марією Кузишин.

IN MEMORY

In lieu of flowers and in loving memory of our dear cousin, Irene Puzyr, please accept the donation of **\$100** to the UNWLA Scholarship Program, through UNWLA Branch 98 in olmdel/Middletown, NJ.

Rita Oberleitner and family,
Minneapolis, MN.

In memory of Rocco Berardi with sincere condolences to his widow Sonja Krawczuk Berardi, we are donating **\$100** to the UNWLA Scholarship Program, through UNWLA Branch 98.

Rita Oberleitner and family,
Minneapolis, MN.

**2017-2018 academic year has started
in Ukraine and other European
countries.**

**We appeal to our sponsors to reply
promptly to our notices about their
students.**

ПОЖЕРТВИ за ВЕРЕСЕНЬ 2017-го р. Donations for September 2017

\$1,000 UNWLA Branch 136, Naples, FL (136);
\$400 UNWLA Branch 86 Newark, NJ (86);
\$350 Alex & Irene Khowajlo (62);
\$330 Thomas & Tatiana Ferraro (98), George Hrab (101);
\$305 Myron B. Krawczuk (98);
\$242 Walter I. & Mary Kononenko;
\$220 Nadia A Jaworiw (98), Mary Ellen Koalchic, Anna Tychanski, UNWLA Branch 78, DC (78);
\$215 Jurij & Orysia Jacus (98);
\$200 Henriette Oberleitner (98);
\$110 Dionizia Brochinsky (108), Lidia Czernyk (83);
\$21 Renata Bihun (28).

**God Bless you for your generosity!
Спасибі за Вашу благодійність!**

*М. Оприся Яцусь, скарбник Комісії стипендій СУА,
Анна Кравчук, почесна Голова СУА,
референтка стипендій СУА.*

UNWLA, INC Scholarship / Children-Student Sponsorship Program

P.O. Box 24, Matawan, New Jersey 07747-0024 • Phone/fax: 732-441-9530 • Email: nazustrich@verizon.net

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬО ЙОРКУ
THE UKRAINIAN MUSEUM 222 EAST 6TH ST. NEW YORK, NY 10003

ЧЕРВЕНЬ 2017

У пам'ять **бл. п. Стефана Сливоцького** складаю **200 дол.** на **тривалий фонд ім. Стефана і Володимирі Сливоцьких.**
Бенджамін Гайдук.

ДАТКИ на «400К Клуб»

1,000 дол. — Ляриса Сигіда і Стефан Пелешуки;
500 дол. — Надія Масик.

ДАТОК на виставку «Всевічні Скарби: новопридбаний народний одяг і текстилі»

1,000 дол. — 113-й Відділ СУА.

ДАТКИ на спонсорство імпрези «Осінній Равт»

по **1,000 дол.** — Люба Фірчук, Лідія Гайдучок.

ДАТКИ на МУЗЕЙ

2,000 дол. — Anne M. Evans;
по **500 дол.** — Надія Дейчаківська,
Ляриса Сигіда і Стефан Пелешуки;
350 дол. — Jose V. & Maria K. Casanova;
200 дол. — Col. John S. & Nona G. Kark;
по **100 дол.** — Walter A. Clebowicz;
90 дол. — Wilmer Curtis Stith;
по **50 дол.** — Roberta & Joseph Lombardino,
MaryAnn Kulish, Anna Zabrocky;
30 дол. — Daria Rekuha;

по **25 дол.** — Юрій і Юстина Чапельські,
Patricia Moore Brown;
15 дол. — Віра Павляк;
10 дол. — Волтер і Елін Чепізак.

З НАГОДИ

In honor of **Mrs. Maluk's** birthday, I am donating **\$100** to the Ukrainian Museum through UNWLA Branch 56. Christyna Sheldon.

In honor of **Zenia Mucha** I am donating **\$50** to the Ukrainian Museum. Anna Wolynsky.

In honor of **Zenia Mucha**, I am donating **\$50** to the Ukrainian Museum. Colby Colodner.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У пам'ять **св. п. Верховного Архієпископа Кардинала Любомира Гузара**, щирого приятеля нашої родини, складаю **1,000 дол.** на потреби УМ. Ліда Гайдучок.

У пам'ять **св. п. Верховного Архієпископа Кардинала Любомира Гузара** складаю **1,000 дол.** на потреби УМ. Люба Фірчук.

In memory of Zenia Mucha's father, **Mr. Walter Mucha** the following made donations to The Ukrainian Museum:

\$500 — Jayne Parker; **\$250** — Sean Bailey; **\$250** — Wendy Yonamine; **\$200** — Nancy Lee; **\$100** — Stephanie Voltz; **\$100** — Chris LaPlaca.

Замість квітів на могилу у пам'ять назабутньої **Марусі Іщик-Варварів** складаємо датки на УМ:

200 дол. — Оксана і Іриней Ісаїв; **125 дол.** — Ігор Винницький.

In memory of **Liubomyra Sochan**, mother of Vira Myskiw, we are making donations to The Ukrainian Museum:

\$200 — Mr. & Mrs. Ihor Zaluckyj; **\$200** — Mr. & Mrs. Peter Bernardini; **\$35** — Mr. & Mrs. Russel Olijarczyk.

У пам'ять моєї товаришки **бл. п. Надії Цегельської** складаю **100 дол.** на УМ. Уляна Дячук.

Замість квітів у пам'ять **бл. п. Марії Лилак** складаємо датки на УМ:

65 дол. — Євгенія і Олена Лилак;
по **50 дол.** — Таня Бабюк, Тамара Денисенко, Параня Сміт;
20 дол. — Ірена Адамчук.

Замість квітів у пам'ять **бл. п. Романа Кобрин** складаю **25 дол.** на УМ. Ольга Кобрин.

**

У попередньому числі «Нашого Життя» була помилка, слід читати:

У пам'ять **бл. п. Стефана Сливоцького** складаю **10,000 дол.** на **тривалий фонд ім. Стефана і Володимири Сливоцьких.** Володимира Сливоцька.

У пам'ять **бл. п. Іванки Луцишин, Марії Захаріясевиц і Дарії Федак**, колишніх членок 67-го Відділу СУА, складаю **303 дол.** на УМ. Софія Геврик.

ЛИПЕНЬ 2017

ДАТКИ на МУЗЕЙ

25,000 дол. — The Walt Disney Company matching donation by Zenia Mucha;
10,000 дол. — Ада Кулик;
1,000 дол. — anonymous (AWR);
848.17 дол. — із спадку Ольги Чипак;
по **500 дол.** — Deutsche Bank Americas Foundation matching Тамара Лащик;
по **100 дол.** — Надія Бігун, Славка Пиришенко, 118-й Відділ СУА;
по **50 дол.** — Микола Котчерга, Marianne Legun;
по **30 дол.** — Іван Керик;
по **20 дол.** — Іван Гусак, Ярослав і Лариса Щегелов;
15 дол. — Борис і Люба Оришчин;

по **10 дол.** — Олександр Гумен, Володимир Чепізак;
7.54 дол. — Юрій Ємець.

ДАТКИ на спонсорство імпрези «Осінній Равт»

по **1,000 дол.** — Ярослав і Алла Лешко, проф. Рената Голод і проф. Олег Третяк.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

In recognition of my father's, Bohdan Karatnytzky's 100 birthday on July 2, in his memory I am donating **\$100** to The Ukrainian Museum. Christine Karatnytzky.

У пам'ять мого мужа **бл. п. Мирона Чолгана** складаю **100 дол.** на УМ. Люба Чолган.

У пам'ять моїх батьків **св. п. Никифора і Марії Гірняк** складаю **100 дол.** на УМ.
Люба Чолган.

У пам'ять **бл. п. Богдана Бойчука** складаю **200 дол.** на УМ.
Лариса Пащук.

In memory of **Dr. Maria Stec**, I am donating **\$100** to The Ukrainian Museum.
Olga Crnosija.

We honor the life of an extraordinary woman **Halyna Hawryluk**, and in her memory we are donating **\$50** to the Ukrainian Museum.
Norman & Ann UllomMorse.

У пам'ять **бл. п. Марії Граб** складаю **25 дол.** на УМ.
Лідія Пасаманич.

In memory of **Halyna Hawryluk** I am donating **\$50** to the Ukrainian Museum.
Gina M. Melaragno.

СЕРПЕНЬ 2017

ФОНДИ

У пам'ять **бл. п. Стефана Сливоцького** складаю **200 дол.** на тривалий фонд **ім. Стефана і Володимири Сливоцьких**.
Христина і Ярема Коган.

Замість квітів у пам'ять **бл. п. Андрія Бачинського** складаємо датки на меморіальний фонд **ім. Андрія і Марти Бачинських**:
по **200 дол.** — Люба Мельник, Юрій і Аніса Мисак, The Outlaw Family;
по **150 дол.** — Дарія Байко, Олег і Віра Звадюк, Юрій і Христина Балинські;
по **100 дол.** — The Panas Family, Мирон і Ольга Гнатейко.

На свіжу могилу **бл. п. інж. Андрія Тараса Бачинського**, чоловіка моєї приятельки **св. п. Марти Жовнір Бачинської** складаю **250 дол.** через 83-й Відділ СУА на меморіальний фонд **ім. Андрія і Марти Бачинських**.

Леся Голюка з синами.

ДАТОК на виставку «Всевичні Скарби: новопридбаний народний одяг і текстилі»

1,000 дол. — Надія Троян.

ДАТКИ на спонсорство імпрези «Осінній Равт»

по **1,000 дол.** — Мирон і Христина Мельник, Христина і Олег Саміленко.

ДАТКИ на «400К Клюб»

2,000 дол. — Олег і Христина Саміленко;
по **1,000 дол.** — Марта Н. Мулик Бахер, Богдан і Віра Боднарук; Христина Бонакорса, Рома Е. Гамерська-Дале, anonymous (АД), Андрій Гарасимяк, Гелена О. Павленко, Наталія Фединська Слич, Тамара Тершаковець, Мирон і Христина Мельник, д-р Ігор і Сюзанна Рак, д-р Арета Подгородецька і Зенон Черник, Анна М. Ортинська і д-р Юрій Рибак, Оксана Степанка.

ДАТКИ на МУЗЕЙ

105,178 дол. — зі спадку Євгена Бачинського;
1,200 дол. — Ярослав Бігун;
300 дол. — Богданна Слич;
250 дол. — Meest-America Inc.;
197 31 дол. — Андрій Приходько;
по **100 дол.** — Signa Foundation matching donation of Christina Stasiuk;
60 дол. — Юрій Слич;
по **50 дол.** — Барбара Кеннеді, Марія Савицька;
30.26 дол. — Теодор Шатинський;
20 дол. — Євгенія Гардецька;
10 дол. — Волтер Чепізак.

З НАГОДИ

З нагоди **40-ліття подружнього життя Марії Тершаковець і Романа Гавриляка**:
по **100 дол.** — д-р Остап і Віра Тершаковець, д-р Дора і Богдан Іскало, Аніса і Григорій Сергіїв.

Щиро дякуємо за підтримку!

Управа і адміністрація УМ

WAR VICTIMS' FUND ❖ ДОПОМОГА ЖЕРТВАМ ВІЙНИ ГІДНОСТІ

1,000 дол. Володимира Сливоцька через 83-й Відділ в НЙ.

900 дол. Збірка у пам'ять **бл. п. Олени Ліс-ківської** на Adopt a Family.
Округа Детройт.

500 дол. У пам'ять мого дорогого двоюрідного брата **бл. п. д-ра Ярослава Шкляра**, який недавно помер у Торонто, Кан.
Уляна Дячук.

\$250 In memory of my husband, **Ihor Iwanyukj**.
Michaelene Iwanyukj.

200 дол. У пам'ять нашого довголітнього приятеля **бл. п. Богдана Федасюка**. Дружині Романі, дітям і внукам висловлюємо щирі співчуття.
Володимир і Катруся Воловодюк.

200 дол. У пам'ять **сл. п. Адріяна Стецка**.
Артур Белендюк з дружиною і мамою.

150 дол. Замість квітів на могилу **бл. п. Стефанії Балагутрак**.

Леся і Юрій Раковські.

100 дол. У пам'ять **бл. п. Мирона Мартинця**. Пані Іванні Мартинець з Ріднею наші глибокі співчуття.
Оксана Салдит.

\$100 In memory of **Myron Martynetz**.
Yara Litosch.

50 дол. Вікторія Грушкевич Козяра.

Фонд Бабусі

200 дол. У пам'ять нашої дорогої свахи **бл. п. Ліди Козак**. Дітям і внукам висловлюємо щирі співчуття.
Володимир і Катруся Воловодюк.

100 дол. 65-й Відділ у Нью Бронсвік.

Пресовий фонд НАШЕ ЖИТТЯ Press Fund OUR LIFE

У пам'ять **бл. п. Марії Цісик**, членки 65-го Відділу в Нью Бронсвік, Нью Джерсі. Родині висловлюємо щирі співчуття:

100 дол. 65-й Відділ СУА;

по **50 дол.** Оля Городецька, Наталка Головінська, Оксана Кузишин, Анна Литвин;

по **20 дол.** Соня Лонишин, Галя Ратич, Марія Слободян, Стефа Старожитник, Ірина Старожитник.

25 дол. У пам'ять **бл. п. Люби Калимон**, яка була засновницею 45-го Відділу СУА в Детройті.
Віра Андрушків.

25 дол. У пам'ять **бл. п. Адріяна Стецка**, чоловіка нашої Посестри і колишньої голови 56-го Відділу СУА Христини Стецки.

25 дол. У пам'ять **бл. п. Юрка Стецюка**, мужа нашої Посестри Каті Стецюк.

25 дол. У пам'ять **бл. п. Мирона Мартинця**, сина нашої Посестри Іванни Мартинець.

56-й Відділ, Норт Порт.

A Celebration of Community Branch 95 Participates in Kingston Multicultural Festival

by Marianna (Szcawinsky) Crans

Br 95 Display

For the 4th year in a row, Branch 95 (Hudson Valley Region, N.Y.) has been an active participant in the Kingston Multicultural Festival held in Kingston, New York on the first Sunday in June. The festival billed as “A Celebration of Community,” is hosted by the Reher Center for Immigrant Culture and History and is run by their committee Chair, Geoff Miller and his wife Harriet. The event is designed to be a fun-filled, family-oriented celebration of the tapestry of ethnic groups who live in Hudson Valley, a showcase for a rich multicultural heritage.

The festival is usually held at the T.R. Gallo Park, a lovely tree lined park on the Historical Kingston waterfront. Alas, this year (as last year) rain forced a change of venue and the event was held at the Andrew Murphy Community Center. Fortunately, the move did not diminish the fun. Colorful pennants and international flags were brought into the facility to emphasize the international flavor of the event. Multicolored bunches of helium balloons also added to the festive nature of the day.

The Festival featured international foods that included Greek gyros and baklava; Jewish knishes; Mexican tamales and burritos, fried fish sandwiches, and fried dough; Italian cookies and desserts; and assorted flavored ices and drinks.

Also featured was music and dance from many cultures (Native American, African, and Indian Drumming; Eastern European Klezmer music; Italian, Mexican, Greek, Celtic, Ukrainian, and even Hip Hop youth dancing!)

Waiting to break the Piñata

Tsvitka Dancers

The most important criteria for the festival was to provide hands on activities for children at the participating ethnic booths and displays. The children learned how to do origami, write their name in Ukrainian, and make a piñata or a dreidel. They also heard a black history fairy tale and learned about Native American drums and drumming. In addition, festival “passports” were presented to each child. As children went from booth to booth to take part in an ethnic activity or enjoy ethnic food, they presented their passports, which were stamped by booth attendants. When a child’s passport was filled, he or she brought it to the Reher Center booth and received a diversity bracelet as a prize. Another highlight for children was participating in a an activity scheduled for “half-time” in the program—the hoisting and breaking of a huge piñata.

As part of the planning committee for the event, UNWLA Branch 95 has again been lucky, managing to book the amazing Tsvitka Dance

Troupe from Sloatsburg, N.Y. Led by the extremely talented Andrij Cybyk, professional Ukrainian dancer and teacher, the dance ensemble performed at the event for the third time; as in previous appearances, they brought the house down. The performance included an educational component: Each of the dancers or musicians would explain important facts about the dances they performed, including any regional differences and styles.

Though the event was held indoors, the atmosphere was electric: large crowds, enthusiastic applause for all the performances, and visible enjoyment of the various foods. Most notable, however, was the unbridled curiosity of the children learning about and experiencing new cultures. The event showcased diversity at its best; hopefully the festival will continue to encourage and demonstrate appreciation of multiculturalism and that we will continue to be a part of that endeavor.

Correction. An error in the opening paragraph of “1917/2017: Tychyna, Zhadan, and the Dogs,” published on pages 22–23 of the October 2017 issue of *Our Life*, was not flagged until after the issue went to press. The problem occurred in the first paragraph of the article, and we are reprinting the corrected text below. We apologize to author Olena Jennings, to Yara Arts Group, and to our readers for the error.

Conceived and directed by Virlana Tkacz, “1917/2017: Tychyna, Zhadan, and the Dogs” was performed at La MaMa Experimental Theatre in June of this year. The title of Yara’s recent production is a list of the show’s ingredients. The main text is Pavlo Tychyna’s poetry collection *Instead of Sonnets and Octaves*. Published in 1920, this collection describes how ordinary people experienced the political chaos in Kyiv at the time. Tychyna wrote about the political situation surrounding him, just as poet Serhiy Zhadan writes about the current political situation in Kharkiv; the band the Dogs performs his poems.

Перші сходи 83-го Відділу СУА після літніх вакацій

У неділю, 24-го вересня 2017-го р. відбулося перше після літніх вакацій засідання 83-го Відділу СУА в Нью Йорку, що було трохи незвичним, але дуже святковим, бо відбулося в оселі нашої довголітньої членки Лідії Черник.

Союзьнки 83-го Відділу СУА.

Голова відділу Люба Шатанська радо привітала всіх союзьнок і зачитала порядок нарад. Усі присутні заспівали *Многая Літа* господині п. Лідії, яка дуже довго та плідно працювала в Головній Управі СУА референткою Суспільної Опіки.

Під час звітування Люба Шатанська розповіла про *Фестиваль* на Союзівці, про зустрічі з Борисом Гудзяком і його доповіді, про культурну програму *Фестивалю* та відвідини Музею-домівки Марка Твена в Гартфордї (штат Коннектикут).

Заступниця голови Анна Саф'ян розповіла, що надіслала картку з побажаннями скорішого одужання Надії Шмігель і замовила Службу Божу.

Референтура суспільної опіки, яку очолює Оксана Лопатинська, через Лідію Семенюк передала 500 дол. на потреби діток, хворих на ДЦП, для центру «Світло Отинії», що на Івано-Франківщині. Також зачитала лист-подяку за допомогу та показала присутнім фотографії. Організаційна референтка Богдана Слиж працює над збільшенням членства відділу. Так, до нас приєдналася ще одна членка — Ольга Голобородько.

Як завжди, звіт фінансової референтки Роми Шуган був детальний і великий за обсягом. Також п. Рома поінформувала присутніх про ті питання суспільної опіки, що обговорювалися на засіданні Головної Управи СУА.

Почесна голова СУА Ірина Куровицька розповіла про роботу в ООН і УКК. Своїми враженнями про діяльність в ООН поділилася також і Надя Шмігель. Ці союзьнки завжди високо несуть звання *Української Жінки* на міжнародних рівнях.

Голова Нью Йоркської Округи Галина Романишин запросила присутніх на День Союзьнки.

Лідія Черник та Леся Юзенів.

Коли закінчилася офіційна частина, господиня п. Лідія запросила всіх до столу, де пригощати союзьнок смачною їжею їй допомагала Марта Салик.

«Неофіційна частина» тривала довго... А я дивилася та слухала моїх сивоголових союзьнок і дякувала Всевишньому, що в Америці живуть і працюють такі славні УКРАЇНКИ.

Слава Україні! Героям Слава!

Люба Шатанська,
голова 83-го Відділу СУА.

На межі між політикою та мистецтвом

Народний артист України Петро Мага – гість «Ватри» 137-го Відділу СУА

*Неначе чорна квітка польова,
Обпалена жорстокими руками,
Звикає жити молода вдова —
Самотня жінка і самотня мама,
Вчорашня наречена юних літ,
Усміхнена і створена любити.
Напевно збожеволів білий світ,
В якому розквітають чорні квіти...*

Цю пісню, присвячену вдовам бійців АТО, в проникливому виконанні Оксани Білозір не можна слухати без сліз. 16-го вересня нам випала чудова нагода зустрітися з її автором – Петром Магою, талановитим поетом, актором, телеведучим, сценаристом, Народним артистом України і водночас надзвичайно приємним співрозмовником, зовсім не зіпсованим зірковою хворобою. Петро Мага став гостем традиційної «Ватри», яку організовує 137-й Відділ Союзу Українок Америки. Розказував Петро Мага і веселі, і сумні історії життя. «На межі між політикою і мистецтвом» — так коротко можна схарактеризувати сферу зацікавлень і праці цієї надзвичайно талановитої людини, патріота з громадянською позицією. Честю для союзнок і всіх, хто допомагає і підтримує нас, стало вручення гостем з України грамот за добrocинну діяльність.

Вашій увазі – інтерв'ю з Петром Магою.

П. Петре, запитання до Вас як до поета-пісняра. Для кожного українця війна з Росією, трагедія загиблих, їхніх батьків, дружин і дітей є болючим питанням, що вимагає діяльного співчуття. Сотні волонтерів в Україні та діаспорі допомагають сім'ям загиблих героїв. Ваша пісня «Чорна квітка» заохочує не бути байдужим до чужого горя. Яка історія її написання?

П. М. Якось у розмові після концерту Оксана Білозір сказала, що одна тема не дає їй дихати – про молодих жінок, чоловіки яких загинули у війні на Донбасі... У мене виник образ чорної квітки. Чорні квіти цвітуть там, де люди обливаються сльозами. Коли в мене з'явилися ці образи, ці останні два рядки, я зрозумів, що все інше я напишу. І написав – хвилин за сорок... Є Божий промисел. Ти – ніхто, ти – не поет, ти тільки посередник для передачі інформації від Бога на землю. Тобі щось у голову вкинули, і від тебе практично нічого не залежить. Це десь там нагорі вирішили, що ця пісня має з'явитися.

«Бо повернуться воїни ясні, візьмуть за горло кулаком залізним.

Не заробляйте, хлопці, на війні – нема на світі більшого цинізму» — це вже не просто гарна пісня, від цих рядків віє силою, і такі слова дуже потрібні в країні, що веде

війну з корупцією. Яка реакція в Україні на цю пісню?

П. М. З першого разу кілька каналів не поставили її в ефір – вирізали з концерту Оксани Білозір. Ми не скандалили, а тільки запитали: «Хлопці, а що не так?» Вони подумали... і наступного дня показали її тричі. Вважаю, що хлопці, які масово повернуться з війни – вже нині є причиною чорного поту, від якого дехто з наших чиновників і керівництва прокидається ночами. Вони розуміють, що ці світлі воїни візьмуть за горло та запитують: «А що ви робили в той час, коли з ворогом йшла торгівля?» Хлопці, які понюхали пороху, вже трошки інакше бачать цей світ.

У вас є чудова дружина та дві доньки. Цікаво спостерігати за еволюцією теми сім'ї у Вашій пісенній творчості – від веселих «Дві доні», «Важко бути татом», де батько створює матеріальні блага для сім'ї, до пісні «Для батька і для мами», в якій любов і турбота батьків оцінюється вище за титул «Красуня світу» чи «Найсильніша людина світу». Чи є у Ваших планах написання пісні про тата не тільки як про відповідального за матеріальні багатства, але й за виховання дітей – тата як духовного провідника сім'ї?

П. М. Не лякайте мене такими серйозними запитаннями, я все одно вас не

боюся... А якщо серйозно — то з дітьми треба спілкуватися, дітьми треба займатися. Коли хтось каже: «Та я ж йому купив iPhone, iPad... Чого ж воно таким недолюдком виросло?», то маю запитання до нього: «А коли ти останній раз з дитиною був в зоопарку, коли ти останній раз повів дитину прогулятися лісом, був разом біля води, коли ставив намет чи катав дитину на човні?..» Коли, коли, коли... Якщо ми не будемо віддавати дітям час, то будемо відвідувати їх у в'язницях. Я дуже серйозно ставлюся до виховання своїх дітей, намагаюся максимально знизити шкоду, яку надають у вихованні бабусі. І пишаюся тим, яких доньок виростив. Це моя гордість, моя радість.

Що Ви думаєте про пісні на цю тему?

П. М. Я написав веселі «Дві доні», «Як важко бути татом» і бачив, як сяяли усмішками обличчя тих, хто ці пісні слухав. Це ж найпрекрасніше, що може бути! У цей момент татусі захотіли обійняти своїх дітей. Я тільки розповідаю у піснях свою історію... Бо хто я такий, щоб учити іншого батька, яким треба бути в сім'ї? Нехай набирається доброти, світлості, а потім віддасть їх своїм дітям — і цього буде достатньо.

Ви – гість жінок-союзнок. Чи маєте щось особливе сказати для нас?

П. М. Усі розмови про гендерну рівність – це насправді дурниці. Бо чоловіки ніколи не дорівнюють до жінок. Майже все, що роблять чоловіки, можуть робити й жінки. Але який чоловік зможе виносити дитину? Я відчуваю глибоку шану до жінок.

Тексти Ваших пісень вирізняються поміж інших своєю глибиною та оптимізмом. «Мужчина вишуканих мрій», «Не смій», «Відболіло» – герої пісень знаходять радість у житті, не впадають в тугу, навіть, якщо важко. Коли пишете слова до пісень, чи маєте на думці за їх допомогою подолати песимістичність української натури?

П. М. Завжди ми, українці, страждаємо, в нас пісні напівкримінальні – то дівчину косами до дерева прив'язали, то ще щось... «Підманули Галю, забрали з собою» – це взагалі *kidnapping*. Я вважаю, що пісня має виховувати в якомусь сенсі — ніколи не треба йти за низькими смаками людей. У нас чорного, негативного – дуже багато. Цей

негатив призводить, по-перше, до якось мазохізму, а по-друге, за цей негатив чіпляються засоби інформації в усьому світі. І куди б ти не прийшов, чуєш: «А, ти з України!? То ви ті самі, через яких Франція не змогла продати свої Містралі? Ви ті самі, що дівчинку згвалтовану спалили заживо?...» Чи ми розуміємо, що «підкидає» світу Росія, які величезні гроші витрачає, щоб дурити людей і в Україні, і за кордоном? Я взагалі дивуюся, як нам дали «безвіз», адже всі наші новини — про корупцію, про кримінал, про розстріли людей, про агресію Росії на Донбасі. Україна в Європі асоціюється з чимось негативним.

Я думаю, що в світі знають про Євромайдан, де люди стояли за свої духовні цінності, і мають повніше уявлення про нього. І те, що намагається зробити Росія, їй не завжди вдається.

П. М. Так, але ми говоримо про Євромайдан одне, а Росія «вкидає» зовсім інше. І достатньо згадати фільм «*Prayer*», який показав канал «Плюс» у Франції. То взагалі вигадки, коли хлопці спускаються в окопи і кажуть «Слава Україні!», а перекладають «Хайль Гітлер!». І тут вже запитання до нашого Міністерства інформації, бо воно на це ніяк не відреагувало. Ніхто не зробив спростування, ніхто не зробив «антифейк», ніхто не показав, що нас оббрехали. Мене, мабуть, дуже не люблять наші керівники з інформаційного простору, бо я їм кажу: «Ви нічого не робите для того, щоб за кордоном сформувався позитивний імідж України».

Які з написаних пісень є особливими для Вас?

П. М. Для мене особливо й окремо стоїть пісня «Не заробляйте, хлопці, на війні». Це пісня-маніфест, пісня-протест, якби це піднесено не звучало. Це пісня з глибини серця... Навколо багато брехні, і, на жаль, я це змінити не можу. Можу вплинути тільки словом. Я це прокричав.

А найкрасивіше, що написав у своєму житті – це романс «Акварель» для Ірини Сказіної. Написав разом з Павлом Зібровим.

Співпрацю з якими артистами Ви найбільше цінуєте?

П. М. Звичайно, Павло Миколайович Зібров. Людина, яка простягнула мені руку

допомоги. Коли я не мав де жити, то поселила у себе. Завдяки йому я став відомим. Ми разом написали 64 пісні. Знаєте, є дуже багато виконавців – Оксана Білозір, Ірина Білик – не хочу нікого виділяти, прізвища всіх були на афіші мого авторського концерту в Палаці «Україна». Звичайно, приємно, що мою поезію читає велика актриса сучасності Ада Миколаївна Роговцева, міністр культури Євген Нищук, з яким ми разом вчилися.

Пісня «Гімн Вболівальників» – це Ваша данина футболу. Розкажіть, будь ласка, про цю сторінку Вашого життя.

П. М. Відповім коротко: футбол для мене – це майже релігія. У мене батько був дуже серйозним футболістом. Тому, коли цілий стадіон, 90 тисяч людей, заспівали мою пісню – це був шок.

Ви написали гострополітичні вірші «Крим наш», «Полова», водночас, як ведучий, Ви – невичерпне джерело веселих історій, також автор ліричних пісень. Недавно з друку вийшла п'єса для дітей «Жив собі Пес». Як Ви поєднуєте всі ці напрямки творчості і який вважаєте найважливішим?

П. М. Я є людина, непримиренна до того непотребу, який існує навколо нас. Але це не означає, що я перестав любити людей, любити своїх дітей, свою сім'ю, що я почав дивитися на дружину якимись іншими очима. Це не означає, що я не можу бути хуліганом чи не можу написати щось для дітей. Що не можу бути веселим і дотепним, що обов'язково перестану розказувати анекдоти. Знаєте, в геніальній п'єсі Григорія Горіна є фраза про те, що всі глупства світу робляться з серйозним виразом обличчя. «Посміхайтесь, панове!» – казав той самий Мюнгаузен.

17 років свого життя Ваш дідусь провів на еміграції в Америці. Чи Ваша поїздка в Америку допомогла Вам краще зрозуміти історію своєї родини, життя української діаспори?

П. М. У музеї еміграції на о. Елліс, що на півночі від острова і статуї Свободи, я побачив, як емігрантам на початку було важко. Як людей завозили туди, як вони проходили той страшний карантин, як людей з позначками «не здоровий» відправляли назад.

Це було майже смертним вироком, бо не всі допливали назад живими. Тільки наплакався...

«І щоб щаслива Україна із Богом у душі жила» – це рядок з Вашого вірша-привітання Патріарху Філарету. Водночас історик Ярослав Грицак назвав теперішнє середнє покоління українців «красивим, галасливим, але імпотентним». Чи Ви з оптимізмом дивитесь в майбутнє України? Якщо так, то на чому цей оптимізм базується?

П. М. Зрозуміло, що вже вісім століть ми не маємо нормальних правителів. Це стосується і Ярослава Мудрого. До нього дуже багато запитань, як і до Володимира з його жорстокістю і не дуже правильними нахилами, і до Богдана Хмельницького, який примушрився підписувати мирні угоди і з друзями, і з суперниками... Правильно кажете – українці люблять покричати. Одного не люблять – біля себе навести лад. Якщо ви будете вулицями Нью Джерсі зранку до вечора ходити з гаслами, то не будете мати чим оплатити ваші рахунки. Через місяць вас виселять з вашої хати. Правда? Я маю запитання-аргумент до деяких українців: «Якщо ви під час першого Майдану ніде не працювали, і під час другого теж, тоді від чого має покращитися ваше життя?»

Чи маєте оптимізм?

П. М. Якби не було оптимізму, то я бдесь у Брукліні переховувався у своїх друзів і намагався якось легально «зачепитися» за Америку. Я приїхав, подивився на гарних і світлих людей, які мене приймали так, як, напевне, ніде б у світі не приймали. Але – треба додому. Працювати, працювати, працювати... Я належу до тих людей, які вважають, що коли кожен українець зробить навколо себе Канаду або Америку, то у нас буде навколо Канада або Америка.

Ваші побажання українцям діаспори.

П. М. Любіть Україну, але пам'ятайте, що ви – американці. Ви прийшли у велику країну, яка вас прийняла, когось з дуже відкритими обіймами, когось – з меншими. Я з повагою ставлюся до росіян, які живуть в Україні, і є патріотами України. І я за те, щоб вони любили свою Батьківщину, але завжди пам'ятали, де вони живуть, і чий хліб вони їдять. Тому гуртуйтеся, підтримуйте українську культуру та будьте вдячними за те, що ви можете жити в такій демократичній країні, як

Америка. І ще одне велике побажання: припиняйте згадувати, хто бандерівець, хто мельниківець, яка громада була проти якої. У нас багато хто вважає, що українці не здатні до єднання. Доведіть протилежне.

**

Це інтерв'ю – тільки маленька частина розповідей Петра Маги – людини-оркестру, як називають його в Україні. За фахом актор, чудово грає на гітарі та співає – скільки талантів в одній особі! У планах 137-го Відділу США – організувати для цілої громади творчий вечір Народного артиста України Петра Маги. Стежте за оголошеннями, щоб у колі друзів задуматися над серйозними речами та посміятися разом з чудовою людиною Петром Магою.

*Орися Сорока,
пресова референтка 137-го Відділу США.*

IMPROVING YOUR ZZZZZZZZZZZS

by Ihor Magun, M.D., F.A.C.P.

Insomnia is one of the most common issues patients mention to their doctors. This is not surprising because almost everyone has a sleepless night now and then. But when this problem persists, medical intervention and advice are helpful. A few medical notes about insomnia will help clarify and define insomnia, its causes and impact, and what to do about it.

Insomnia can affect everyone, but it has been found that women are more at risk than men. Moreover, insomnia affects individuals over the age of 60 more than it does younger people because sleep becomes less restful as we age. It is a disorder characterized by several symptoms: difficulty in falling asleep, frequently awakening during the night and then experiencing the inability to fall asleep again, awaking too early in the morning and not feeling well rested.

Insomnia can be acute and temporary—lasting less than three months and is usually provoked by stress at home or work (or both). Not surprisingly, conditions like anxiety and depression are closely related to acute insomnia. Chronic insomnia lasts for three months or longer, is experienced at least three times per week and is caused by medical issues as well as stresses. Medical issues associated with chronic insomnia include painful conditions such as arthritis, sleep apnea (actually stopping to breathe), asthma, acid reflux, obesity, and restless leg syndrome. Certain medications can also keep you awake—whether they are prescription or over the counter medications. Caffeine and too much alcohol can also cause insomnia.

Ironically, a better understanding of insomnia begins with a better understanding of sleep. Sleep is divided into four stages. Every ninety minutes throughout the night we cycle through two sleep phases: one and two of “light sleep” (non-REM Rapid Eye Movement). This phase is about 60% of our total sleep time. Stage three, also non-REM, is the deepest stage, and it is during this stage that the body releases hormones for regeneration of muscle, repairs cell damage, and boosts immunity. As a result, the body’s energy is renewed. The body becomes still; breathing slows down, blood pressure drops, and body temperature decreases. This stage is only 15% of our total sleep cycle. The fourth stage, referred to as the REM stage, is the segment of sleep where the

brain is in its restorative phase. Dreams occur during this phase, which constitutes about 25% of our total sleep cycle. The complete sleep cycle repeats itself between four to six times a night, depending on the actual duration of each stage.

Knowing about these stages may promote an understanding of the reasoning behind awakening times. Many individuals awaken after about three hours of sleep. This is exactly the time stages one and two of the total sleep cycle are completed, and stage three (deepest sleep) has not yet begun. We awaken and do not reach stage three or four and thus do not get the full benefit of a restful night. Instead, what we get is a second round of stage one and stage two—stages that are not that restorative and are considered light sleep.

So how much sleep do we actually need? An opening answer is that children need more sleep than adults. It has been shown that babies need 12–17 hours of sleep, toddlers need 11–14 hours of sleep, and school age children need 8–11 hours. Adults need 7–8 hours of sleep, but many young adults between the ages of 18 and 25 may actually need 10–11 hours of sleep. Individual sleep requirements depend on our individual needs. The best barometer of how much sleep we need is our energy level during the day. Achieving the proper and healthful amount of sleep means learning and practicing good sleep hygiene. A list of recommendations follows:

- Keep a regular sleep pattern—seven days per week. Try not to take naps as these can make you less sleepy at night.
- Make sure your mattress and pillows are suited to your needs.
- Avoid stimulants like caffeine, nicotine, and alcohol in excess.
- Do not eat a heavy meal late in the evening, but a snack before bedtime is fine.
- Avoid using your bed for anything other than sleep or sex.
- Make your bedroom comfortable—dark, quiet, and not too warm.
- Many people find that using a sleeping mask to cover the eyes is quite helpful.
- Earplugs have also proved useful along with “white noise” that blocks out sounds or provides a sound that makes you sleepy.
- Do not exercise just before going to sleep as this may disrupt your sleeping stages.

- Avoid looking at electronic devices that shine significant light as they may be the cause of not being able to fall asleep.
- If you cannot fall asleep, do not keep looking at the clock. Instead, it is better to get up, perhaps have something to drink, read something that is relaxing, and then return to bed.

Many over the counter (OTC) medications are available. One popular sleep inducer is Melatonin, which has been helpful mostly to individuals who travel in different time zones. Other OTC meds are also available, but be aware that they may work for some and not for others. There are also

many prescription medications that are helpful, and these should be discussed with your physician. Cognitive behavioral therapy is also becoming quite useful in handling sleep disorders. This requires several sessions with a therapist and is frequently well worth the effort.

It is good to remember that we spend a good third of our lives sleeping. Sleep is good. It is an activity that repairs, restores, rejuvenates and recharges us. Make every effort to correct any issues that prevent or disrupt sleep. Sweet dreams! (But I also hope this article was helpful and informative and did not put you to sleep!)

An Invitation to Non-Ukrainian UNWLA Members

Back in January 2017, we published a lovely article called “Why We Joined.” Written by Irena Gramiak (UNWLA Branch 88), the article was about four generations of Ukrainian diaspora women, three of whom (the author, her mother, and her great-grandmother) joined the UNWLA. Renia’s family was part of the post-war immigration of Ukrainians to America. Since the article was published, I have had several conversations with other UNWLA members whose ethnic roots are not Ukrainian but whose family ties include husbands of Ukrainian descent, a situation I found (and still find) intriguing but hardly alien because my own story is a mirror image of this phenomenon—I married a non-Ukrainian who found my ethnic background interesting and who enjoyed the cuisine, the music, the art, the people, the history, and the culture and customs that were part and parcel of my identity. We were married by a Ukrainian priest in a Ukrainian church. My two bridesmaids were my sister and my friend Irene: the former wore a yellow gown and the latter wore a blue one; the reception featured a local Ukrainian band and the traditional bread and salt ceremony. And the bottom line of this rambling paragraph is that I would like to issue a formal invitation to non-Ukrainian members of the UNWLA who married Ukrainian men:

You are hereby cordially invited to share the story of how and/or why you joined the UNWLA with readers of *Our Life*. Please type your tale in a Word doc and send via email to unwlaour-life@gmail.com with “Why I Joined” in the subject line. Please include your telephone number and best time to call in the Word document with your story. Hope to hear from you soon but am not imposing a deadline as this is an invitation not a command. – *tsc, English language editor*

Thinking Logically

My father taught me logic: “Because I said so, that's why.”

My mother taught me even more logic: “If you fall out of that swing and break your neck, you're not going to the store with me.”

Як думати логічно

Тато навчив мене логічно думати: “Тому що я так сказав, і вже.”

Мама ще більше навчила логічно думати: “Як впадеш з гойданки і зловиш карк, не підеш зі мною до склепу.”

**«Діти – це наш дорогий скарб,
це наша надія, це – Молода Україна»**

Олена Пчілка

УКРАЇНСЬКИЙ ВІНОЧОК

Вірш Л. Савчук

У віночку нашім
Різнобарвні квіти —
Символ України
І дарунок літа.
Тож усім на нього
Подивитись любо:
Гілочку зелену
Узяли у дуба,
Квіточку любистку,
Щоб усіх любили,
У барвінку листя,
Аби довго жили.

Чорнобривців квіти,
Щоб чорніли брови,
Кетяги калини —
Для краси й любові.
У вінок влітають
Колосочки жита,
Щоб могли багато
І в достатку жити.
А в червонім маку,
Що цвіте у полі,
Кров людей, пролита
У боях за волю.
Є ще різні квіти
В нашім ріднім краї,
Їх веселе літо
У вінок влітає.

Українська головоломка-розмальовка

Серед багатьох літер у таблиці зашифровано **15 слів**, пов'язаних з Україною, її історією, культурою та побутом. Треба уважно розглянути таблицю, відшукати приховані слова, обвести їх і підкреслити в переліку, що наводиться під таблицею.

Щ	Д	К	О	З	А	К	Ь	Ї	А	И	К	А	Л	Ц	Щ
К	Ь	О	М	А	К	О	З	А	Ц	Т	В	О	Р	К	Ц
О	Б	П	Ш	Е	Н	И	Ц	Я	Д	З	Б	Р	Щ	П	К
Г	Ц	З	Д	Б	М	И	М	Р	К	А	Л	И	Н	А	Б
Н	Ї	Р	Е	Н	Е	З	А	Л	Е	Ж	Н	І	С	Т	Ь
П	Ґ	И	Р	Є	Т	П	И	С	А	Н	К	А	Е	Р	Ж
Е	М	Н	Ж	Т	Р	И	Т	Р	Е	М	Б	І	Т	А	Б
К	І	А	А	Р	Ґ	Н	Р	У	А	К	Р	А	Ц	О	К
Т	С	И	В	И	Ш	Ь	И	Ш	Щ	Б	У	Л	А	В	А
О	Р	Л	А	З	К	Х	З	Н	Ї	Л	И	Н	Д	И	Г
Р	В	Щ	И	У	В	И	Ш	И	В	А	Н	К	А	З	З
А	А	К	К	Б	Е	И	Л	К	О	Б	З	А	Р	М	Р
Л	З	Б	А	Ь	Ї	Е	Д	Е	Р	А	Є	Б	Р	Ц	И
Ь	Р	К	Т	К	А	Ц	Т	В	О	Б	Ґ	М	Н	А	Ж

Калина
Пшениця
Тризуб
Писанка
Трембіта

Булава
Кобзар
Пектораль
Вишиванка
Козацтво

Держава
Незалежність
Рушник
Ткацтво
Козак

Свічка плаче у скорботі...

Пам'ять – нескінченна книга, у якій записано все: і життя людини, і життя країни... Деякі зі сторінок у нашу історію вписано кривавим і чорним. Особливо трагічними та болючими є ті, на яких шрифтом смерті викарбувано клеймо «Голодомор».

Голодомор 1932 – 33 рр. коштував українцям мільйони життів. Це не тільки померлі – це і ненароджені сини та дочки. Це майбутні винахідники, вчені, творці українського життя.

Зроніть сльозу. Бо ми не мали сліз.
Заплачте разом, а не наодинці.
Зроніть сльозу за тими, хто не зрїс,
Що мали зватися гордо – українці.
Заплачте! Затужіть! Заголосіть!
Померлі люди стогнуть з тої днини,
Й благають: українці, донесіть
Стражденний біль голодної країни.
Згадайте нас – бо ми ж колись жили.
Зроніть сльозу і хай не згасне свічка!
Ми в цій землі житами проросли,
Щоб голоду не знали люди вічно.

(Н. Вінграновська. «Голодомор»)

ЦЕЙ ДЕНЬ В ІСТОРІЇ... (Закінчення зі стор. 18)

18 листопада. У м. Тисмениця Івано-Франківської області народився Кость Левицький (1859 – 1941) – український державний діяч, адвокат, публіцист. Один з найвизначніших політичних діячів Галичини кінця XIX початку XX ст., керівник уряду ЗУНР (1918). Автор історичних праць «Історія політичної думки галицьких українців 1848 – 1914», «Історія визвольних змагань галицьких українців в часи світової війни 1914 – 1918 рр.», «Великий зрив». «Ми свідомі цього обов'язку, який прийняли серед граду куль і незвичайно важливих обставин. Вступаючи в уряд, уважаємо за відповідне зазначити, що стоїмо на демократичнім принципі. Ми вийшли з народу і для народу буде присвячена наша праця» (Кость Левицький).

20 листопада. Всесвітній день дитини. Встановлений на честь проголошення «Декларації прав дитини» на Генеральній Асамблеї Організації Об'єднаних націй у 1959-му р.

21 листопада. День Гідності та Свободи. Відзначається щороку на честь вшанування початку двох революцій: Помаранчевої революції (2004) та Революції Гідності (2013).

25 листопада. День пам'яті жертв голодомору та політичних репресій. Всеукраїнська акція «Засвіти свічку». Відзначається з 1998-го р. щорічно у четверту суботу листопада. У цей день запалюють свічку пам'яті, щоб душі закатованих голодом отримали вічний спокій...

У с. Стеблів Черкаської області народився Іван Нечуй-Левицький (1838 – 1918) – український прозаїк, перекладач. Автор творів «Микола Джеря», «Кайдашева сім'я». «Українське життя – то непочатий рудник, що лежить десь під землею, хоч за його вже брались і такі високі таланти, як Шевченко; то безконечний матеріал, що тільки ще жде робітників, цілих шкіл робітників на літературному полі» (Іван Нечуй-Левицький).

27 листопада. Народилася Ольга Кобилянська (1863 – 1942) – українська письменниця. Авторка творів «Земля», «Царівна», «Меланхолійний вальс», «В неділю рано зілля копала» та інші.

29 листопада. В Основі (історична місцевість на півдні від м. Харків, що нині є частиною міста) народився Григорій Квітка-Основ'яненко (1778 – 1843) – український прозаїк, драматург, журналіст, літературний критик і культурно-громадський діяч. Основоположник художньої прози та жанру соціально-побутової комедії в класичній українській літературі. Найвидатніші твори – «Конотопська відьма», «Маруся», «Сватання на Гончарівці», «Шельменко-Денщик». «Як говоримо, так і писати треба» (Григорій Квітка-Основ'яненко).

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ СУА

Анна Кравчук, Ірина Куровицька

Маріянна Заяць – голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Ліда Яхницька – 1-ша заступниця голови
Христина Бойко – 2-га заступниця голови для справ організаційних
Надя Нинка – 3-тя заступниця голови для справ зв'язків
Ірина Бучковська – протоколярна секретарка
– скарбник
Віра Кушнір – фінансова секретарка
Марія Андрійович – вільна членка
Валентина Табака – вільна членка

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Віра Андрушків – Дітройт
Галина Генгало – Філадельфія
Галина Романишин – Нью Йорк
Мар'яна Лівша – Нью Джерзі
Доля Кріслата – Огайо
Любомира Калін – Чикаго
Христина Мельник – Нова Англія
Марія Кейд – Центральний Нью Йорк
Ольга Сперкач – зв'язкові віддалених
Оля Черкас Відділів
Іванка Олесницька – зв'язкова вільних членок

РЕФЕРЕНТУРИ

Лідія Білоус – суспільної опіки
Анна Кравчук – стипендій
Людмила Грабовська – у справах культури
Оксана Лодзюк – соціальних засобів комунікації
Таня Бедрус – виховна
Наталія Павленко – мистецтва і музею
Ольга Дроздович – архівар

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Рома Шуган – голова
Рената Заяць – членка
Ірина Легун – членка
Ірена Рішко – заступниця членки
Орися Зінич – заступниця членки
Оксана Скипакевич Ксенос – парламентарист
Лариса Тополя – україномовний редактор журналу "Наше Життя"
Тамара Стадниченко – англомовний редактор

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENTS

Anna Krawczuk, Iryna Kurowyckyj

Marianna Zajac – President

EXECUTIVE COMMITTEE

Lydia Jachnycky – 1st Vice President
Christine Boyko – 2nd VP – Membership
Nadia Nynka – 3rd VP – Public Relations
Iryna Buczkowski – Recording Secretary
Vera N. Kushnir – Financial Secretary
Maria Andriyovych – Officer at Large
Valentyna Tabaka – Officer at Large

REGIONAL COUNCILS

Vera Andrushkiw – Detroit
Halyna Henhalo – Philadelphia
Halyna Romanyshyn – New York City
Marianna Livcha – New Jersey
Dozia Krislaty – Ohio
Lubomyra Kalin – Chicago
Christine Melnyk – New England
Maria Cade – New York Central
Olha Sperkacz – Co-Liaisons for Branches-at-Large
Olya Czerkas

STANDING COMMITTEES

Lidia Bilous – Social Welfare Chair
Anna Krawczyk – Scholarship Chair
Ludmyla Hrabovsky – Cultural Affairs Chair
Oksana Lodziuk – Social Media
Tetyana Bedrus – Education Chair
Natalie Pawlenko – Arts and Museum Chair
Olya Drozdowycz – Archives Chair
Ivanka Olesnycky – Liaison for Members-at-Large

AUDITING COMMITTEE

Roma Shuhan – Chair
Renata Zajac – Member
Iryna Legoun – Member
Irene (Tetiana) Rishko – Alternate Member
Irena (Orysia) Zynycz – Alternate Member
Oksana Skypakewych Xenos – Parliamentarian
Larysa Topolya – Ukrainian-language editor of *Our Life*
Tamara S. Cornelison – English-language editor

**СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА
UNWLA, INC. SCHOLARSHIP /
CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM**
171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530
E-mail: nazustrich@verizon.net

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

Взори для вишивання із Борівці-Киселів. Надіслала Орыся Зінич.
Patterns for embroidery from Borivtsi-Kyseliv. Contributed by Orysia Zlucz.